

[Boligministeren]

bekendt ikke er fradragsberettigede.

Konsekvenserne af at fastholde de nugældende regler har været, at kommunerne og de private udlejere har været tilbageholdende med at gennemføre sanering og byfornyelse i den private udlejningsmasse, hvor behovet for forbedringer tilmed må antages at være størst.

Den tidligere boligminister fremsatte allerede i november 1984 et lovforslag (L 70), hvorefter der for bl.a. private udlejere blev valgfrihed mellem indekslån med rentebidrag og rentesikrede, traditionelle annuitetslån, som ikke volder likviditetsproblemer af tilsvarende omfang som indekslån. Dette forslag kunne imidlertid ikke opnå flertal.

Det lovforslag, som regeringen nu fremsætter, indeholder en finansieringsmodel, som løser likviditetsproblemet for kommunerne og de private udlejere i forbindelse med byfornyelse og sanering, uden at lejerne og det offentlige udgifter øges i forhold til den nugældende indeksordning.

Ifølge forslaget åbnes der mulighed for, at den private udlejer frit kan vælge at finansiere værdiforøgende investeringer i en byfornyet eller saneret ejendom med indekslån efter gældende regler eller med et 30-årigt nominelt annuitetslån, hvortil der ydes ydelsesbidrag fra staten, idet Grundejerns Investeringsfond refunderer staten en del af udgifterne hertil.

Den foreslåede løsning er forhandlet med Grundejerns Investeringsfonds bestyrelse, som har tilsluttet sig ordningen.

For at muliggøre nye og alternative boligformer for unge indeholder lovforslaget en bestemmelse, der giver boligministeren adgang til at oprette en fond, der som forsøg – ved køb, lån og/eller leje af egnede beboelsejendomme – skal fremskaffe og formidle midlertidige boliger til unge.

Det foreslås, at staten stiller de 5 mill. kr. til rådighed for fonden, som er afsat til dette formål på finansloven for 1987, og det er hensigten, at fondens bestyrelse skal søge at rejse yderligere midler til formålet fra andre fonde, institutioner, foreninger m.v.

Endelig indeholder forslaget forskellige ændringer vedrørende konsekvenser af anden lovgivning, opsigelsesvarsel, indkaldelse af oplysninger m.v.

Idet jeg herudover henviser til forslaget og dets bemærkninger, skal jeg anbefale lovfor-

slaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Poulsgaard (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketsbeslutning om undgåelse af sort skærm.

(Beslutningsforslag nr. B 152).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsforslagets tekst og de bemærkninger, som ledsager dette.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 31:

Forespørgsel til statsministeren [om, hvilke planer regeringen har for at styrke eksporten med det formål at nedbringe den store vækst i udlandsgælden].

Af Svend Auken (S) og Gert Petersen (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 26/3 87).

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministre:

Spm. nr. S 955

1) Til statsministeren af:**Albrechtsen (VS):**

»Vil den danske stat fremover i Thuleerstatningssagen afstå fra at påberåbe sig kolonimagtsrettigheder og derfor afstå fra at bruge det argument, at Grønland før 1953 ikke var omfattet af grundloven?«

Skriftlig begrundelse

Tilsyneladende har Justitsministeriet i fuldt alvor i Thuleerstatningssagen vedrørende tvangsforflytningen af Thulebefolkningen

[Albrechtsen]

påberåbt sig kolonimagtsrettigheder. I hvert fald har Justitsministeriet i et svar til Folketingsretsudvalg – omtalt i Information den 26. marts 1987 – brugt som argument for, at staten ikke skulle have et erstatningsansvar, at Grønland dengang under tvangsforflyttelsen ikke var omfattet af grundloven (se retsudvalget, alm. del, bilag 500).

Ingen stat, der vil være sig selv bekendt, kan finde på at bruge som argument, at eftersom et land er underlagt et andet land som koloni, kan man bare tilsidesætte befolkningens rettigheder.

Tværtimod må vi i denne sag gå ud fra, at statsministeren vil understrege, at det forhold, at Grønland dengang af Danmark var tildelt kolonistatus, naturligvis ikke skal bruges imod befolkningen i en sag om erstatning.

Albrechtsen (VS):

Nu får vi endelig taget hul på en forhåbentlig helt uvildig undersøgelse af Thuleerstatningssagen med nedsættelse af en 3-mandsgruppe. Jeg synes også, det er væsentligt, at vi forhåbentlig også kan være enige om, at erstatningsspørgsmålet skal behandles ud fra retsprincipper og ikke ud fra det princip, at magt er ret. Derfor vil det være en god og klar start, hvis statsministeren vil slå fast, at den danske stat på forhånd vil afstå fra ethvert forsøg på at bruge det argument, at grundloven ikke var gældende i Grønland i 1951.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det svar fra Justitsministeriet, som hr. Albrechtsen henviser til i sin begrundelse, indeholder en række juridiske betragtninger, og det er helt naturligt i forbindelse med vurderingen af et eventuelt erstatningskrav. Regeringen har ingen ønsker om at påberåbe sig såkaldte kolonialmagtsrettigheder, og jeg har svært ved at forestille mig, at denne sag overhovedet kan løses gennem en teoretisk juridisk argumentation. Sådanne argumenter har da heller ikke været nævnt overhovedet under mine drøftelser med repræsentanter for Thule Kommune.

Jeg kan tilføje, at det fortsat er regeringens hensigt at nå frem til en forståelse med Thuleboerne i denne sag. Som de fleste vist ved, har regeringen i går i forståelse med delegati-

onen fra Thule Kommune besluttet, at justitsministeren skal nedsætte en uvildig 3-mandsgruppe til at gennemgå hele det foreliggende materiale og undersøge omstændighederne omkring flytningen og de dermed opståede følger og konsekvenser for befolkningen samt afgive en beretning derom. Denne uvildige gruppe vil snarest muligt blive nedsat.

Albrechtsen (VS):

Jeg skal blot sige tak for svaret og altså konstatere, at vi er enige om, at denne sag, når den nu skal gennemanalyseres, skal gennemanalyseres på det grundlag, om forflyttelsen af befolkningen i Thule skal behandles som en hvilken som helst anden sag, hvor der måtte foreligge en forflyttelse af danske borgere, og i den forbindelse ud fra de regler, som grundloven giver, og de rettigheder, grundloven giver enhver dansk borger, som af statsmagten udsættes for forflyttelse. Staten vil ikke påberåbe sig det argument, at grundloven ikke var gældende. Det har statsministeren klart understreget, og det siger jeg ham tak for.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det har jeg ikke understreget. Det har jeg slet ikke berørt i mit svar. Jeg er ganske opmærksom på, at hvis ikke man kan betjene sig af begreber som imperialism og kolonialisme, bryder hr. Albrechtsens forestillingsverden fuldstændig sammen, men det kan vi andre ikke bygge på, vi, der gerne vil have praktiske politiske løsninger i en sag som denne.

Jeg vil advare hr. Albrechtsen imod at stå fast på, at Thulesagen skal løses ud fra rent juridiske retsprincipper, for så er der ikke meget at komme efter. Det ville jeg fraråde at man skulle begrænse sig til. Det er sagens faktiske forløb, og det er sagens faktiske konsekvenser for Thuleboerne, vi nu skal have kortlagt og undersøgt. Så kan vi alle sammen tage stilling til, om vi i sagens anledning føler, at der er supplerende foranstaltninger, vi bør tilbyde.

Ole Espersen (S):

Jeg er meget enig med statsministeren i, at man næppe fra Grønlands side ønsker nogen form for konfliktfyldt juridisk situation om-

[Ole Espersen]

kring dette. Jeg vil gerne takke statsministeren, justitsministeren og Grønlandsministeren for den beslutning, man traf i går; jeg synes, den var fornuftig. Jeg forstår også udmærket godt, at man ikke fandt, at en kommissionsdomstol var det rette forum.

Jeg vil godt spørge, hvorvidt man kan regne med, at den grønlandske del af parterne, altså kommunen og Landstinget og landsstyret, får lejlighed til at kommentere det udkast til kommissorium, der formentlig bliver udarbejdet, inden gruppen bliver nedsat.

Albrechtsen (VS):

Det er ikke min sag at tage stilling til, om der skal være en retssag og dermed en egentlig juridisk afgørelse af sagen. Det har jeg også forstået af Informations oplysninger i dag, at det kan kommunen naturligvis ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt, før den uvildige undersøgelse er gennemført. Det har jeg heller ikke forsøgt at få statsministeren til at tage stilling til.

Når jeg takkede statsministeren, var det, fordi han sagde, hvilket jeg repeterede, at den danske stat vil afstå fra at bruge det argument, at grundloven ikke var gældende. Det var såmænd i al enkelhed, hvad jeg slog fast, at det havde statsministeren lige sagt.

Så kom statsministeren med nogle bemærkninger om kolonimagt, og jeg ved ikke hvad, som jeg simpelt hen ikke forstod. Jeg kan da bare stille det spørgsmål, om det ikke var rigtigt, når jeg hørte helt til indledning, at statsministeren slog fast, at man vil afstå fra at bruge det argument, at grundloven ikke var gældende. Det var det, jeg tror vi alle hørte, og det var det, jeg sagde tak for.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først sige til hr. Ole Espersen, at regeringen forleden noterede sig de meget velovervejede udtalelser om sagen, som hr. Ole Espersen fremsatte, og jeg vil ikke et øjeblik holde skjult, at hr. Ole Espersens udtalelser har været et led i inspirationen til, at vi har fundet netop den løsning, som nu foreligger.

Så vil jeg føje til i anledning af hr. Albrechtsens tillægsspørgsmål, at dersom vore grønlandske venner måtte ytre ønske om at få lejlighed til at se og også kunne kommentere det kommissorium for 3-mandsudvalget,

justitsministeren skal udarbejde, er der naturligvis ikke spor i vejen for det.

Albrechtsen (VS):

Så vil jeg blot spørge statsministeren, om vi også her i Folketinget vil få dette kommissorium tilsendt; det ville være godt.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det har regeringen ikke tænkt sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 930

2) Til *ministeren for offentlige arbejder* af:

Lenger (SF):

»Finder ministeren det rimeligt, at SAS i tilfælde af flyaflysning på ruten Tirstrup-Kastrup indfrier en flybillet til 460 kr. (inkl. lufthavnsbus fra Århus) med en bustur via Ebeltoft-Sjællands Odde til en værdi af 108 kr., uden at passagererne får refunderet pris-differencen på 352 kr.?«

Skriftlig begrundelse

Når indenrigsflyvningen ikke bare er forsinket, men helt aflyses, forsøger flyselskaberne med skiftende held at fragte passagererne på anden vis.

På turen Tirstrup-Kastrup sker dette med en bybus. Turen svarer længdemæssigt til den faste busrute mellem Århus og København, men ligger kvalitetsmæssigt under, fordi der på den faste busrute anvendes busser, som faktisk er egnede til længere busture. Alligevel tillader SAS sig at afkræve passagererne en almindelig flybillet til 460 kr. som rejsehjemmel for turen, hvor en almindelig billet med busruten koster 108 kr. Den manglende tilbagebetaling af pris-differencen begrundes med, at der udleveres spisekort, så passagererne i færgens restaurant kan indtage to stykker smørrebrød (dog efter eget valg) samt en øl og en kop kaffe. Denne beskedne spisning står altså passagererne i 352 kr., og man skal vist lede meget længe for at finde en restaurant, der kan præstere en tilsvarende pris.

Dette er efter min mening rent bondefangeri fra SAS' side. Det mindste, selskabet kunne gøre, var dog at refundere prisforskellen.

[Lenger]

len, så passagererne kun betaler værdien af den vare, som de faktisk får.

Når der er så få protester mod denne fremgangsmåde, skyldes det formentlig, at en overvejende del af passagererne ikke selv betaler deres flybillet, men får den betalt af en offentlig eller privat arbejdsgiver. Dette gælder jo også Folketingets medlemmer, der får rejsen betalt af Folketinget – og dermed skatteborgerne.

Men netop af den grund finder jeg, at offentlige myndigheder, herunder Folketinget, i særlig grad må være kritiske over for SAS' fremgangsmåde, for vi kan ikke forsvare, at det offentlige – i øvrigt rimelige – betaling af rejseudgifter til politiske møder ude i landet sker til en pris, der er mere end fire gange værdien af den vare, som vi faktisk får.

Lenger (SF):

Det spørgsmål, jeg har stillet, er ikke mindst aktuelt på baggrund af, at vi i den seneste tid har oplevet usædvanlig mange aflysninger på indenrigsflyvningen.

Når SAS aflyser en tur på ruten Tirstrup-Kastrup, tager man passagererne til Kastrup i bus. Det kan ske, at det bliver nødvendigt, men jeg synes ikke, det er rimeligt, at man skal betale 425 kr., som det koster for en almindelig flybillet, lidt mindre for en grøn billet, plus 35 kr., i alt 460 kr., når værdien af den vare, som man faktisk får, kun er 108 kr. Dette beløb, 108 kr., når man frem til ved, at det er den pris, som den faste busrute mellem Århus og København tager for at køre passagererne den vej.

Jeg synes, det ville være rimeligt i den slags situationer, at passagererne får refundert det beløb, der ligger over varens faktiske værdi, og det vil sige forskellen mellem 460 kr. og de 108 kr.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Jeg vil gerne indledningsvis sige til hr. Lenger, at hvis det forholdt sig helt så enkelt, som hr. Lenger fremstiller det, havde det været oplagt urimeligt. Men det gør mig egentlig lidt ondt at skulle sige til hr. Lenger, at det rent faktisk ikke er så enkelt.

For det første har jeg fået oplyst, at hr. Lenger har fået tilbudt at få refunderet sin flybillet. Som et yderligere alternativ har hr.

Lenger fået tilbudt gratis bustransport til Kastrup, hvorfra der var et andet fly til København. Og så endelig det tredje tilbud, nemlig muligheden for at blive transporteret med bus direkte til København, altså den løsning, som hr. Lenger valgte.

Jeg kan i øvrigt sige, at det er rigtigt, at hr. Lenger er kommet til at betale noget mere end de faktiske udgifter. Men som han også er inde på – i hvert fald antydningssvis – er der altså også andre, på billigbilletter, som har betalt noget mindre.

Under alle omstændigheder har hr. Lengers spørgsmål givet mig anledning til overvejelser. Jeg er lige så formørket, som hr. Lenger er, for så vidt angår de mange aflysninger, der har været i den seneste tid. Det har givet mig anledning til allerede inden spørgsmålet i dag at tage initiativ til at indkalde selskaberne bag Danair til en drøftelse af de seneste mange måneders aflysninger og forsinkelser. Jeg kan oplyse, at jeg på foranledning af det stillede spørgsmål fra hr. Lenger vil inddrage det problem, som hr. Lenger her har rejst.

Lenger (SF):

Jeg vil gerne sige tak for den sidste del af svaret, men jeg forstod ikke rigtig den første del. Spørgsmålet drejer sig ikke om mig. Spørgsmålet drejer sig om det princip, at man betaler 460 kr. for en vare, der er 108 kr. værd. At jeg har været med på en af disse manglende flyvninger, er et helt uvedkommende spørgsmål. Det er alene anledningen til, at jeg er blevet opmærksom på denne situation, hvor man så oven i købet begrundet prisforskellen på de 352 kr. med, at man får tilbudt mad om bord på færgen. Man skal lede meget længe for at finde en restauration, der kan hamle op med den pris.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han synes, det er rimeligt, at passagererne får tilbudt en vare til 108 kr., som de skal betale 460 kr. for. Det drejer sig ikke om mig, for jeg rejser gratis, fordi jeg er medlem af Folketinget, men andre af passagererne betaler.

Jeg vil også spørge ministeren, hvis vi endelig skal tage folketingsmedlemmerne med, om han synes, det er rimeligt, at Folketinget betaler 460 kr. til SAS for at få en vare, der er 108 kr. værd. Det er trods alt borgernes

[Lenger]

penge, som betaler folketingsmedlemmernes flybilletter.

Endelig vil jeg spørge ministeren, om han mener, at en passager, der står i Tirstrup, kan bruge et tilbud om at få 425 kr. tilbage til noget som helst i Tirstrup, når man skal til København og ikke har andre muligheder. Der kører eksempelvis ikke tog fra Tirstrup til Kastrup. Jeg vil gerne have at vide af ministeren, hvad man kan bruge det til. Jeg vil også bede ministeren om at holde min person uden for spørgsmålet, for det er et principielt spørgsmål, jeg stiller.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Som jeg allerede har sagt til spørgeren, har jeg indkaldt Danair med henblik på en drøftelse af de mange forsinkelser og aflysninger, der har været igennem de seneste måneder. Herunder vil det principielle i det spørgsmål, som hr. Lenger har rejst over for mig i dag, også blive drøftet.

Det, det handler om, er, hvor megen administration man skal bruge på at opnå, hvad jeg vil kalde millimeterretfærdighed, for der er ingen tvivl om, at der vil være en vældig administrativ byrde forbundet med at nå det princip, som hr. Lenger søger mod. Det er det, jeg ønsker at afklare ved nogle nærmere drøftelser med selskaberne bag Danair, og det er bl.a. derfor, at jeg har indkaldt disse selskaber for at drøfte de mange aflysninger, men også for at drøfte det principielle i det spørgsmål, som hr. Lenger har rejst. Jeg takker for spørgsmålet.

Lenger (SF):

Så vil jeg til slut – jeg forstår, at vi ikke kommer længere i dag – spørge ministeren, om han vil orientere Folketinget om udfaldet af disse drøftelser. Jeg synes, det er lidt flot sagt, at det er millimeterretfærdighed. Det er trods alt noget af en udskrivning for en familie – eksempelvis en familie med to børn – der ønsker at benytte indenrigsflyvningen frem for at rasle hele vejen på landevejen eller på skinner, når de beslutter at tage et fly og så får tilbudt en vare, der pr. person er 300 kr. mindre værd end det, de faktisk betaler. Det er en alvorlig udskrivning for sådan en familie, og det synes jeg ikke man

kan affeje med, at det bare er et spørgsmål om millimeterretfærdighed.

Men mit tillægsspørgsmål går altså på, om ministeren vil orientere om resultatet af de drøftelser, han skal i gang med. Så må vi se, om vi skal tage spørgsmålet op igen.

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Jeg vil gerne sige til spørgeren – hvilket han jo også kunne høre – at udtrykket millimeterretfærdighed blev brugt med megen behændighed og forsigtighed, fordi jeg dermed ville forsøge at understrege, at man ikke måtte tage udtrykket alt for bogstaveligt. Men nu er det altså sagt, således at det står på tryk, og ingen kan jo ved at læse fornemme, hvad jeg mente med det.

Jeg skal i øvrigt gerne give tilsagn om, at hr. Lenger vil blive orienteret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 958

3) Til indenrigsministeren af:

Henning Rasmussen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at regeringen er ved at udarbejde et lovforslag, der direkte forbyder kommunerne at overskride de økonomiske rammer?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til følgende udtalelser af medlem af Folketinget Karen Højte Jensen i Dagbladet B.T. fredag den 27. marts 1987:

»Regeringen vil nu gribe ind over for kommunernes overforbrug af penge. Lovforslaget, der er under udarbejdelse i henholdsvis Finans- og Indenrigsministeriet, kommer direkte til at lyde på, at det fremover forbydes kommunerne at overskride de økonomiske rammer.«

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan ikke bekræfte, at regeringen er ved at udarbejde et forslag, der forbyder kommunerne at overskride de økonomiske rammer.

Som det vil fremgå af svaret på det følgende spørgsmål, som hr. Henning Rasmussen har stillet, deler jeg den bekymring, som

[Indenrigsministeren]

fru Karen Højte Jensen giver udtryk for hvad angår de kommunale udgifter.

Efter min mening bør problemerne imidlertid, så vidt det overhovedet er muligt, løses ved, at regeringen og de kommunale organisationer i fællesskab opfordrer kommunerne til både i 1987 og i 1988 at overholde de rammer, der var enighed om i fjor.

Regeringen skal netop her i eftermiddag have en forhandling med kommunerne om bl.a. dette spørgsmål. Jeg har tiltro til, at vi kan opnå organisationernes medvirken, for kan organisationerne ikke hjælpe til med at sikre, at indgåede aftaler overholdes, sættes der jo et spørgsmålstejn ved hele budgetsamarbejdet, og det ville være beklageligt.

Jeg har derfor ikke taget initiativ til lovgivning om de kommunale udgifter. Det blev i øvrigt også straks dementeret fra både finansministerens og min side i fredags, da B.T. bragte sagen frem.

Henning Rasmussen (S):

Jeg var nok klar over, at det ville være ministerens svar. Jeg vil derfor gerne uddybe spørgsmålet ved at spørge, om det skal forstås på den måde, at der ikke har været nogen form for overvejelser, hverken i Indenrigsministeriet eller i Finansministeriet, om lovgivning af den art. For hvis det er tilfældet, kan man godt undre sig over, at et sandt medlem af Folketinget, tilhørende Det Konservative Folkeparti, siger så tydeligt og klart til pressen, at det er under forberedelse. Det er ikke ministerens ansvar, det ved jeg godt. Men jeg vil gerne have oplyst, om det er sandt, at der ikke under nogen omstændigheder har været nogen form for forberedelser.

Så vil jeg spørge ministeren, om ministeren kan sige til os, at der heller ikke i fremtiden vil komme lovindgreb af en så gennemgribende art som det, der har været nævnt i pressen.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg kan gentage, at der ikke har været truffet forberedelser til lovgivning af den art. Jeg kan så stadig henholde mig til, at jeg går ud fra, at de problemer, der kan være omkring budgetlægningen i kommunerne for 1987 og 1988, finder deres løsning i forbin-

delse med det budgetsamarbejde, som vi har indledt, og som jeg har tillid til kan lykkes.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 959

4) Til indenrigsministeren af:

Henning Rasmussen (S):

»Er ministeren enig i folketingsmedlem Karen Højte Jensens udtalelser om, at »kommunerne tilsyneladende er fuldstændig lige glade med regeringens politiske linje og vores ønsker om at rette op på samfundsøkonomien«?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til folketingsmedlemmets udtalelser til Dagbladet B.T. fredag den 27. marts, hvorfra citatet i spørgsmålet er hentet.

I artiklen uddybes kritikken af kommunerne bl.a. med følgende bemærkninger: »De spiller ikke med. Heller ikke selv om vi i 1986 indgik en aftale, hvor specielt regeringen var yderst imødekommende over for kommunernes krav. Alligevel overskrider kommunerne de økonomiske rammer, der blev aftalt. Dermed tvinger de regeringen til at gribe ind.«

Indenrigsministeren (Enggaard):

For knap et år siden blev der mellem regeringen og de kommunale parter indgået en aftale om den kommunale økonomi i 1987 og 1988. Regeringen gav her betydelige indrømmelser, fordi vi havde tillid til, at rammer, der var aftalt, også ville blive overholdt. De nye rammer, vi forhandlede os frem til for 1987, ligger over driftsrammen for 1986.

Der var da under den efterfølgende behandling her i Tinget heller ingen kritik af rammerne som sådanne, kun af de modgående foranstaltninger, regeringen foreslog.

På den baggrund må det nødvendigvis give anledning til bekymring, at de kommunale driftsbudgetter for 1987 ligger ca. 2 pct. over de aftalte rammer, som i sig selv ligger over rammen for 1986. Ganske vist skal der i rammeberegningen tages hensyn til nye opgaver, hvis økonomiske konsekvenser først forhandles færdig til juni. Men uanset hvordan disse forhandlinger falder ud, vil over-

[Indenrigsministeren]

skridtelsen være betydeligt over 1 pct. Men hvis disse budgetter realiseres, og hvis der lægges budget for 1988 med 1987-budgettet som grundlag, vil det skabe alvorlige problemer for troværdigheden i budgetsamarbejdet.

Vi har derfor det håb og tror på, at det møde, som jeg skal have med de kommunale organisationer i eftermiddag på baggrund af et forslag om, at vi i fællesskab henstiller til kommunerne at holde deres udgifter inden for de rammer, vi forhandlede os frem til i foråret 1986, kan føre frem til det ønskede resultat.

Henning Rasmussen (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at aftalen med kommunerne og amtskommunerne går ud på, at det er regnskabstallene, der skal holdes inden for en bestemt ramme, og at de først kendes engang i løbet af 1988, og at der derfor ikke er ét menneske, der på nuværende tidspunkt ved, om rammen vil blive holdt eller ikke vil blive holdt.

Da der åbenbart er meget stor uenighed mellem ministeren og de kommunale organisationer om, hvilke tillæg der skal gives til de aftalte rammer for 1987 og 1988 på grund af en række udgiftsstigninger og andre ændringer, der er sket i den kommunale økonomi, siden aftalen blev indgået, vil jeg gerne bede ministeren om at fortælle os, om ikke det er sandt, at der er betydelig forskel i opfattelsen af, hvad aftalen konkret indeholder, og hvor stor forskellen i opfattelsen regnet i millioner kroner er mellem regeringen og de kommunale organisationer.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg skal gerne bekræfte, at det er regnskabstallene, der tæller, og at man derfor først på et senere tidspunkt helt nøjagtigt ved, hvordan disse ting forholder sig.

Det, vi kan se af budgetterne, har imidlertid en sådan størrelsesorden, at det ville være forkert ikke her og nu at gøre opmærksom på, at hvis budgetterne realiseres, er der et problem af den størrelsesorden, som jeg har nævnt.

Jeg kan ikke i kroner og øre gøre rede for, hvilken uenighed der vil være mellem de kommunale organisationer og regeringen med hensyn til opgørelsen af disse ting. Det

er bl.a. en af de ting, som forhandlingen i eftermiddag skal dreje sig om, og derfor vil hr. Henning Rasmussen forstå, at det kan jeg ikke basere alene på, hvad der måtte være meddelt i pressen eller noget andet sted, men det er i den egentlige forhandling mellem parterne, at noget sådant kommer frem, og hvor vi så i den kommende tid naturligvis vil bestræbe os for at forhandle os til enighed om, hvordan vi opfatter disse ting, så vi lægger det samme i det.

Stavad (S):

Det er nogle meget stærke udtalelser, den konservative kommunalpolitiske ordfører, fru Karen Højte Jensen, er kommet med. Derfor synes jeg, at vi bør spørge indenrigsministeren, om indenrigsministeren klart og utvetydigt vil tage afstand fra udtalelserne fra den konservative kommunalpolitiske ordfører, hvor fru Karen Højte Jensen siger om kommunalbestyrelserne, at »de forvalter borgernes penge på en uanstændig måde«, og et andet sted, at »det er en utrolig dårlig og urimelig måde at forvalte borgernes penge på«.

Jeg går ud fra, at indenrigsministeren vil have større tillid til de lokalt valgte kommunalbestyrelsesmedlemmer end til den konservative ordfører, og derfor beder jeg om en klar og tydelig afstandtagen fra disse udtalelser.

Henning Rasmussen (S):

Jeg synes ikke, det er særlig rart at få at vide, at ministeren ikke i dag ved, hvad der skiller regeringen og de kommunale organisationer med hensyn til rammens størrelse og tillæggene til rammen.

Efter hvad vi har kunnet læse os til i kommunaludvalget og fået af oplysninger og kunnet se i pressen, er det beløb på den anden side af 1 mia. kr., som de to kommunale organisationer mener retteligt bør tillægges rammen, sådan som aftalen er, eksempelvis fordi karensdagen er ophævet, fordi der kommer flere flygtninge, fordi der er større udgifter til at fjerne asbest og til andre større miljøforanstaltninger, og fordi der er stigende udgifter til bekæmpelse af AIDS og til sygesikring. Så vidt jeg har forstået aftalen, er det ting, der skal lægges til rammen, fordi

[Henning Rasmussen]

det er en udvikling, der er sket, siden aftalen blev lavet.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke der kan siges noget om, hvad der skiller, og om udsigterne til at opnå enighed.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Først til hr. Stavad. Jeg har megen tillid til, at kommunalbestyrelserne administrerer deres økonomi godt. Jeg har også noteret mig, at der er rammeoverskridelser i forhold til det, der er aftalt. Hvis jeg på baggrund af hr. Stavads opfordring skulle dementere alt, hvad der siges i forbindelse med kommentarer om den kommunale forvaltning fra andre medlemmer af Folketinget, ville jeg nok få en opgave, som ligger ud over den, der er rimelig for mig.

Hr. Henning Rasmussen har ret i, at nogle af de ting, som er rejst fra kommunal side i forbindelse med rammeberegningen, drejer sig om karensdagen. Vi ved, at karensdagen repræsenterer et stort beløb. Det er ikke nogen nyhed, at der også er en urimelighed vedrørende opgørelsen af omkostningerne i forbindelse med asbestudbedringerne i kommunale bygninger, og at der også er rejst ting på sundhedsområdet, hvor man påberåber sig, at der er en baggrund for det.

Derfor er størrelsesordenen af de beløb vi taler om, på adskillige hundrede millioner kroner, men jeg forstod hr. Henning Rasmussens spørgsmål sådan, at jeg skulle kunne gøre det op eksakt. Det lader sig ifølge sagens natur ikke gøre, så meget mindre som det er just de ting, vi skal forhandle om ved mødet i eftermiddag, et møde, som i øvrigt skulle være begyndt kl. 13, hvis jeg ikke havde haft disse spørgsmål her i spørgetiden.

Stavad (S):

Jeg vil gerne takke indenrigsministeren for svaret. Jeg er enig med indenrigsministeren i, at det ville være en urimelig opgave at bede ministeren om at kommentere alt, hvad der bliver sagt, men når udtalelsen falder fra det ledende regeringspartis ordfører i sagen, må det have en vis interesse. Jeg har forstået ministerens svar til mig sådan, at ministeren klart og utvetydigt tog afstand fra fru Karen Højte Jensens udtalelser om kommunalbestyrelserne. Hvis ikke jeg har ret heri, må ministeren selvfølgelig korrigere mig.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Det er forkert af hr. Stavad at lægge så mange ting i det, som han gør.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 957

Til *miljøministeren* af:

Lone Dybkjær (RV):

»Finder ministeren, at skrivelse af 23. februar 1987 fra Lejre Kommunes tekniske forvaltning til ejere af landbrugsejendomme er i overensstemmelse med Miljøministeriets bekendtgørelse om husdyrgødning og ensilage m.v.?«

Skriftlig begrundelse

I den i spørgsmålet nævnte skrivelse anfører Lejre Kommunes tekniske forvaltning følgende: »Der er hermed ikke taget stilling til en mere vedvarende løsning i relation til husdyrgødningsbekendtgørelsen, som De anmodes om at drøfte med f.eks. Deres landbrugskonsulent. Et projekt for en vedvarende løsning skal være teknisk forvaltning i hænde inden 3 måneder fra i dag.« En sådan tidsfrist synes ikke at være i overensstemmelse med den i bekendtgørelsen nævnte frist.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Lejre Kommunes tekniske forvaltning har oplyst, at fristen i brevet af 23. februar 1987 vedrører projekter for afhjælpende foranstaltninger efter husdyrgødningsbekendtgørelsens § 30. Der er således ikke tale om, at kommunen søger at fremskynde opførelse af gødningsbevaringsanlæg. Disse anlæg skal som bekendt først være i orden inden udgangen af 1989.

Jeg kan oplyse, at jeg har bedt Miljøstyrelsen om at kontakte kommunen for at få præciseret den anvendte formulering, som kan give anledning til misforståelser.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke miljøministeren for svaret og også for, at der bliver rettet henvendelse om uklarheden, men jeg vil bede miljøministeren oplyse, hvilke foranstaltninger man egentlig tænker sig § 30 skal anvendes i forbindelse med. Kunne miljøministeren tænke sig under en eller anden form at

[Lone Dybkjær]

meddele – for der kan være andre kommuner, hvor tilsvarende misforståelser gør sig gældende – hvad det egentlig er, der er indholdet i forbindelse med bekendtgørelsen, f.eks. i form af annoncering el.lign.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Tanken med § 30 er, at en kommune får mulighed for at skride ind dér, hvor der sker udledninger, som ikke må forekomme. Jeg vil positivt overveje at sikre, at samtlige kommuner er klar over den problematik, der kan ligge her, og jeg vil da også gerne positivt overveje spørgsmålet om annoncering af, hvad det er for ting, man kan anvende disse paragraffer til. Jeg ved godt, at det kan være vanskeligt at holde denne bestemmelse ude fra den almindelige bestemmelse om opførelse af gylleanlæg og møddingsanlæg – og det er her, problemet ligger – og dér kunne man godt overveje en annoncering. Den tanke vil jeg gerne drøfte videre også med spørgeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 936

Til forsvarsministeren af:

Albrechtsen (VS):

»Vil regeringen kræve af den britiske regering, at de britiske forstærkningsstyrker, som kan blive indsat i Danmark, ikke udstyres med de nye kortdistanceatomvåben, som Folketinget klart har sagt nej til?«

Skriftlig begrundelse

På NATO-forsvarsministrenes møde i Montebello i 1983 var ministeren med til at godkende en plan for nye kortdistanceatomvåben i Vesteuropa. Det skete uden om Folketinget, og i årene 1984 og 1985 forsøgte ministeren gentagne gange at benægte, at han havde været med til at godkende planen (hvori de nye atomgranater m.v. blev »identificeret«).

Imidlertid måtte ministeren i sommeren 1985 erkende, at han faktisk var med til at godkende planerne i Montebello. Ministeren havde gjort sig skyldig i et groft tilfælde af vildledning.

Nu er disse nye atomvåben ved at blive opstillet i Europa. Bl.a. er nogle af dem allerede placeret i Vesttyskland. Der er atomvå-

bendepoter overalt i landet, men af særlig interesse er naturligvis at vide, hvor mange af de nye våben der placeres i depoterne i Slesvig.

Med henvisning til den britiske avis The Guardian oplyser Land og Folk den 25. marts 1987, at den britiske styrke UK Mobile Force, der i en krisituation skal indsættes i Jylland, kan blive udstyret med de nye atomgranater (styrken vil i 1987 oplagre våben og ammunition i depoter i Jylland).

Folketinget har i dagsordenen af 13. november 1985 sagt klart nej til disse nye våben. Endvidere er det et generelt problem, at forstærkningsstyrkerne jo er spækket med atomvåben. Nu har Storbritannien godt nok tilbudt at droppe planerne om forstærkninger til Danmark, men desværre opretholdes styrken nok alligevel. Derfor må det naturligvis sikres, at netop denne styrke ikke tildeles de nye atomvåben.

Albrechtsen (VS):

Efter den såkaldte Montebellobeslutning i 1983, som ministeren deltog i, og som blev fremstillet som et nedrustningsskridt, fordi man fjernede nogle forældede våben, er det blevet klart, at der i virkeligheden var tale om et voldsomt atomoprustningsskridt, som ministeren uden om Folketinget var med til at godkende. Bl.a. er allerede 300 af de nye granater, der hver har en sprængkraft som en Hiroshimabombe, opstillet i Vesttyskland, nogle af dem formentlig ganske nær den danske grænse.

Nu skal de britiske styrker udrustes med disse nye granater, og derfor vil jeg spørge ministeren, om Danmark vil skabe sikkerhed for, at de britiske forstærkningsstyrker, der er bestemt for Danmark, under ingen omstændigheder udrustes med disse granater, som Folketinget jo vitterlig er imod.

Forsvarsministeren (Engell):

Dette spørgsmål er jo i sit indhold en af de gamle kendinge, som ofte er blevet luftet i Folketinget.

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg synes da ikke, det er rimeligt af hr. Albrechtsen at sige, at jeg vildleder ham. Det klarer hr. Albrechtsen fint uden min bistand.

Om selve spørgsmålet skal jeg sige, at det følger af den danske atompolitik, at allierede

[Forsvarsministeren]

lande – det gælder naturligvis også Storbritannien – ikke vil kunne føre atomvåben til dansk territorium uden regeringens og Folketingets udtrykkelige tilladelse hertil. Vores allierede er fuldt bekendt med denne politik, og vi har overhovedet ingen grund til at antage, at den ikke skulle blive respekteret, f.eks. i forbindelse med tilførsel af britiske forstærkninger til Danmark. Det er et standpunkt, som skiftende danske regeringer med rette har indtaget, og det gælder også den nuværende.

Hvad angår oplægninger i depoter her i landet af materiel og ammunition til forstærkningsstyrkerne, har danske myndigheder naturligvis fuld kontrol med arten heraf.

Albrechtsen (VS):

Jeg skal blot henvise til tidligere debatter og de oplysninger, der har været fremme i The Guardian her for nylig, hvor det er påvist, at såvel de britiske ministre på området som den danske forsvarsminister har vildledt de to parlamenter. Men det var jo, som ministeren selv var inde på, en gammelkendt sag.

Det, jeg gerne vil have uddybet i denne sammenhæng, er, om det overhovedet ikke bekymrer ministeren, hvis disse styrker, som jo råder over f.eks. de samme kanonkalibre, som man har her i Danmark, 155 mm granater f.eks., udstyres med disse nye atomgranater. Mener ministeren, at de vil blive efterladt i Storbritannien, hvis det er således, at man bestemmer sig til at flytte UK Mobile Force til Danmark? Mener ministeren, der er nogen som helst sandsynlighed for, at den vil efterlade sine våben i Storbritannien i en sådan situation, som våbnene netop er tænkt brugt i?

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg kan sige til hr. Albrechtsen, at det spørgsmål, han er inde på her, også har været drøftet for få dage siden i det britiske parlament, hvor der har været stillet spørgsmål, som blandt andre den britiske premierminister har svaret på. Det fremgår klart af den såkaldte Statement on the Defense Estimate 1986, altså en rapport om det britiske forsvar, at Storbritannien naturligvis står bag Montebellobeslutningen, men at den britiske regering ikke har truffet beslutning om modernisering af sine atomvåben. Man overvej-

er forskellige forslag fra SACEUR, som har til formål at forbedre våbnenes overlevelsessevne og styrke sikkerheden, men der er som sagt ikke truffet nogen beslutning om modernisering.

Her vil jeg også gerne henvise til det svar, som den britiske premierminister afgav den 24. marts i parlamentet. Det synes jeg også besvarer det spørgsmål, som hr. Albrechtsen stillede i den relation. I forhold til UKMF taler vi altså om noget rent hypotetisk.

Albrechtsen (VS):

Ministeren har, kan jeg forstå – og det glæder mig – også studeret sagen i den britiske presse. Så er han måske opmærksom på, at af de rapporter, som er blevet frigivet fra den amerikanske administration, fremgår det, at nogle afsnit, som vedrører, hvad der også er besluttet for Storbritannien, er slettet.

Jeg vil godt bede ministeren oplyse, om han vil skaffe information om, hvad der har stået i de afsnit af rapporterne, som er slettet, og som ikke kan forstås på anden måde, end at det også omfatter de britiske styrker.

Jeg vil også bede ministeren gøre opmærksom på, om han er klar over, at der i Storbritannien er meget stor uenighed om, hvorvidt premierministerens udtalelser har været sandfærdige. Bl.a. har det britiske parlamentsmedlem Roy Hughes som kommentar sagt om premierministerens udtalelser, at hun er »handling the truth rather carelessly«, at hun omgås sandheden ret skødesløst.

Er ministeren opmærksom på, at der er en undersøgelse i gang i det britiske parlament, fordi man ikke tror på de oplysninger, som fru Thatcher kommer med?

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg må sige til hr. Albrechtsen, at jeg synes, det ville være for meget forlangt, at jeg pludselig skulle begynde at gå ind i en britisk debat. Jeg har rigeligt at tage mig af i den danske debat, så det vil jeg slet ikke kommentere.

Jeg vil alene henvise til, at det fra officiel britisk side, hvilket fremgår af premierministerens svar, klart er tilkendegivet, at der ikke er truffet nogen beslutning om modernisering af de våbentyper, vi taler om her. Det er et svar, som jeg er fuldt tilfreds med, og som

[Forsvarsministeren]

hr. Albrechtsen også burde være tilfreds med – men det er nok for meget at håbe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 956

7) Til *ministeren for skatter og afgifter* af:

Stavad (S):

»Har ministeren ikke skabt en fuldstændig urimelig situation for de berørte forretningsdrivende ved at bebude uspecificerede afgiftsændringer, som har lammet al normal handel inden for hele brancher?«

Skriftlig begrundelse

Skatteministerens hovsaudspil torsdag den 19. marts om afgiftsændringer for varer, der er berørt af grænsehandelen, har virket stærkt generende for de berørte private handlende inden for hårde hvidevarer-branchen, radio-tv-branchen osv. Handelen er de fleste steder gået i stå, fordi kunderne naturligvis ikke ønsker at betale overpris for en vare, som måske opnår prissænkning med de bebudede ændringer. Det virker, som om ministeren målrettet prøver at genere de danske handlende, som i forvejen er ramt af grænsehandelsproblemet. Derfor bør ministeren fjerne usikkerheden ved omgående at løfte sløret for regeringens planer på afgiftsområdet, såfremt regeringen selv ved, hvad den vil med de proklamerede uspecificerede afgiftsændringer.

Stavad (S):

Den 19. marts kom skatteministeren på regeringens vegne med et af de velkendte hovsaudspil, idet ministeren bebudede, at i løbet af 14 dage ville han komme med en såkaldt positiv påskepakke til omlægning af afgifterne for at imødegå grænsehandelsproblemet.

Det er nu 13 dage siden ministeren lovede i løbet af 14 dage at komme med et sådant udspil, og derfor håber jeg, han i dag vil løfte sløret. De forretningsdrivende, som handler med de berørte varer, har nu stået med tomme forretninger i 14 dage, fordi ministeren på en utrolig ubehændig måde har spillet ud, og derfor venter jeg i spænding på at få

et forhåbentlig præcist svar fra skatte- og afgiftsministeren.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Mine bemærkninger den 19. marts bør opfattes som en kommentar til den stigning i grænsehandelen, som jo blev omtalt meget indgående i medierne, og de forsøg, som fra forskellig side er gjort for at skabe yderligere blæst om grænsehandelen. FDBs og andres forsøg på at få andel i grænsehandelen var nok ment som en provokation; den havde naturligvis ikke til formål at forøge grænsehandelen, men det var jo rent faktisk resultatet.

På denne baggrund, og fordi der forelå oplysninger om varegrupper, som i hastigt stigende omfang blev solgt i grænsehandel til meget lavere priser end i Danmark, fandt jeg behov for at fremskynde arbejdet i det udvalg, jeg netop har nedsat til at undersøge en del af vore afgifter, i øvrigt et udvalg, som blev nedsat på initiativ af hr. Tastesten fra Socialdemokratiet.

Udvalget kan formentlig allerede i denne uge være klar med en delrapport angående afgifternes effekt i relation til især grænsehandelen med husholdningsapparater og radio og tv. Regeringen vil naturligvis afvente udvalgets delrapport, inden den træffer sin afgørelse.

Endelig vil jeg pege på den kendsgerning, at det altid har været sådan, at handelen går i stå, når der er forventninger om afgiftsnedsættelser, medens forventninger om afgiftsforhøjelser medfører hamstring. Så simpelt er det, og jeg har naturligvis ikke haft til hensigt på nogen måde at genere de danske handlende, sådan som spørgeren antyder.

Stavad (S):

Vi blev ikke meget klogere. Vi fik at vide, at ministeren i løbet af denne uge forventede at få en rapport fra et nedsat udvalg. Mener ministeren virkelig, at det er anstændigt over for de danske handlende at spille ud med en uspecificeret afgiftsændring, som standser al handel, idet ingen ved, hvad der sker, hvornår det sker, og hvordan det sker? Jeg mener, vi må kræve af skatteministeren, at han i det mindste i dag delagtiggør Folketinget og offentligheden i, hvornår regeringen spiller ud, for jeg forstår, at der ikke er foregået

[Stavad]

noget seriøst arbejde i selve regeringen, men at man afventer et svar fra et udvalg. Burde ministeren ikke have ventet med at gå ud til offentligheden med noget, han ikke ved hvad han vil bruge til, indtil regeringen var afklaret?

Tastesen (S):

Jeg havde den glæde forleden aften at deltage i et politisk møde sammen med ministeren, og dér spurgte jeg om nogenlunde det samme som hr. Stavad.

Svaret fra ministeren her var jo, at vi på tirsdag i næste uge kan vente regeringens udspil om det, som blev bebudet.

Nu har jeg kastet et blik på ugeplanen for næste uge, der er trængt sammen på 3 dage, og jeg har med stor opmærksomhed lyttet til ministerens svar her, hvori han siger, at han forventer, at en delrapport om det initiativ, som jeg selv har været med til at tage om en undersøgelse af disse her ting, kan foreligge i løbet af denne uge.

Skal ministerens svar forstås sådan, at det ikke sker noget på denne side påsken, at det er således, at de forretningsdrivende, hvis handel næsten er gået i stå, fordi man venter på, hvad der sker, skal vente endnu længere i usikkerhed, eller skal vi betragte alarmerne som ophævet, eller har ministeren allerede henvendt sig til Folketingets formand for at sikre den fornødne tid i næste uge? Det er nok væsentligt for Folketingets medlemmer at vide, om vi skal være her dag og nat, 3 eller 4 dage, osv.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg synes, jeg klart i mit første svar har redegjort for, hvad der er regeringens hensigt og tidsplan. Jeg synes ikke, det hele er så opsigtsvækkende, som hr. Stavad af åbenbare grunde vil gøre det til.

Enhver ved, at vi har et problem i grænsehandelen, og enhver ved, at en af måderne at prøve at løse problemet på er ved at kigge på afgifterne. Det kom jo også frem i den debat, vi havde i Folketinget i december. Det er også af den grund, der er nedsat et udvalg. Udvalgets arbejde er fremskyndet, men dets kommissorium, og hvad dets opgave er, har man kendt til hele tiden.

Med hensyn til tidsplanen får vi altså, som jeg sagde i mit første svar – det vil jeg gerne

sige til hr. Tastesen – et resultat i denne uge, og regeringen vil i løbet af weekenden træffe beslutning om, hvad vi skal gøre. Jeg går bestemt ud fra, at de lovændringer, der skal finde sted, vil kunne finde sted inden påske. Det plejer vi at kunne gøre, når afgiftsændringerne ikke er særlig komplicerede eller trækker andet med sig, og det skulle disse jo ikke gøre.

Tastesen (S):

Det vil altså sige, at ministeren bekræfter, at på tirsdag får vi et provenuneutralt lovforslag om omfordeling af skatter og afgifter, som Folketingets medlemmer plus de, der har indsigelse at gøre ude fra samfundet, skal klare i løbet af de tre dage, der er afsat på Folketingets ugeplan i næste uge.

Stavad (S):

Ministeren må undskylde, hvis jeg er lidt tungnem; jeg fik ikke helt fat i, om der var nogen tidsplan i ministerens første svar, men ifølge svaret på hr. Tastesens spørgsmål må jeg gå ud fra, at ministerens hensigt helt klart er tirsdag i næste uge at komme med regeringens lovinitiativer, og at ministeren stiler efter, at disse lovinitiativer skal være endeligt vedtaget her i Tinget inden påske.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg kan kun sige, at hr. Stavad slet ikke er så tungnem, som han selv tror, for det var lige præcis det, jeg sagde.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Tommy Dinesen: spm. nr. S 792, 857 og 885

Kaj Poulsen: spm. nr. S 793 og 794

Carsten Andersen: spm. nr. S 800

Jette Thomsen: spm. nr. S 802 og 803

Albrechtsen: spm. nr. S 807, 819, 820 og 875–878

[Tredje næstformand]

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 812, 813, 824, 825, 828, 832, 834, 837, 838 og 842
 Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 816
 Bo Kristensen: spm. nr. S 821
 Erenbjerg: spm. nr. S 844-848, 851 og 852
 Leif Hermann: spm. nr. S 853, 862 og 881
 Henning Nielsen: spm. nr. S 859
 Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 866
 Inger Harms: spm. nr. S 868
 Thoft: spm. nr. S 869, 892 og 894
 Kofod-Svendsen: spm. nr. S 874
 Lizzie Lichtenberg: spm. nr. S 879
 Nørgaard-Sørensen: spm. nr. S 883
 Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 884
 Jytte Hilden: spm. nr. S 890 og 891
 Ebba Strange: spm. nr. S 895
 Agerschou: spm. nr. S 897
 Stilling: spm. nr. S 898
 Jimmy Stahr: spm. nr. S 910

Spm. nr. S 792

Til *arbejdsministeren* (6/3 87) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er det på grund af for få ansatte inden for Arbejdstilsynet – eller andet – at Arbejdstilsynet kun har brugt 3,9 pct. af tiden på besøg inden for det såkaldte grønne område?«

Begrundelse

Gartnernes Miljøudvalg har over for Arbejdstilsynets direktør gjort opmærksom på den store forskel, der har været på besøg inden for det grønne område (3,9 pct.) sammenlignet med besøg inden for andre virksomheder (17,3 pct.).

Gartnerne henviser bl.a. til, at det af dødsstatistikken fremgår, at det grønne område står for 21,9 pct. af dødsfald som følge af arbejdsulykker. Ligeledes er denne branches arbejde med sprøjtegifte og lignende et arbejde, som må anses for farligt på mange områder.

Svar (24/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det stillede spørgsmål kan besvares afkræftende, idet jeg kan henvise til vedlagte besvarelse af 6. marts 1987 fra Direktoratet for Arbejdstilsynet til Gartnernes Fagfore-

ning for København & Omegn, som jeg kan henholde mig til.

Bilag

ARBEJDESTILSYNET
 Gartnernes Fagforening for
 København & Omegn
 Alhambravej 13
 1826 København V
 6. marts 1987

Angår: Arbejdstilsynets besøgsfrekvens i det grønne område.

I skrivelse af 13. maj 1986 har fagforeningen spurgt om grunden til den ringe besøgsfrekvens inden for det grønne område, idet man henviser til Arbejdstilsynets årsberetning for 1985.

Specielt anfører fagforeningen, at der er 23.832 virksomheder med en besøgsprocent på 3,9 og et tidsforbrug på 3,0 pct. inden for det grønne område, og at der inden for almen industri, som har et mindre antal virksomheder, er en besøgsfrekvens på 17,3 pct. og et tidsforbrug på 17,5 pct.

Videre anfører fagforeningen, at der er problemer nok inden for det grønne område, som fortjener Arbejdstilsynets bevågenhed. Her nævnes især dødsstatistikken, hvor det grønne område står for 21,9 pct. af dødsulykkerne, selv om der forholdsmæssigt er ret få beskæftiget inden for området.

Endelig anføres, at Arbejdstilsynet nedprioriterer det grønne område, idet der ikke er foretaget en eneste arbejdspladsundersøgelse inden for området.

Hertil bemærkes følgende:

Af Arbejdstilsynets årsberetning kan det ses ud, som om antallet af virksomheder inden for det grønne område næsten er af samme størrelse som inden for almenindustrien. Det må imidlertid understreges, at der er tale om virksomheder, som er registreret i Arbejdstilsynets registre. I de virksomheder, som er registreret i det grønne område, indgår et meget stort antal, hvor der kun er beskæftiget ejeren og den medhjælpende ægtefælle. I øvrige brancher er forholdet det modsatte, det vil sige, at de fleste af de registrerede virksomheder er virksomheder med ansatte. Således fremgår det af Arbejdstilsynets årsstatistik for arbejdsulykker 1984, at beskæftigelsestallene for det grønne område er 186.911, hvoraf 131.478 er selvstændige eller

[Arbejdsministeren]

medhjælpende ægtefæller. Til sammenligning er antallet af beskæftigede inden for almenindustrien 147.541, hvoraf 9.349 er selvstændige eller medhjælpende ægtefæller.

De virksomheder, som Arbejdstilsynet har besøgt inden for det grønne område, er udvalgt efter følgende kriterier:

- virksomheder med ansatte
- virksomheder med meget maskineri
- virksomheder, som anvender bekæmpelsesmidler.

Gartnerier og skovbrug vil således falde ind under disse kriterier, hvorimod de fleste landbrug ikke vil falde ind herunder. Opsplitter man besøgstallet, 2728, som fremgår af beretningen, viser det sig, at besøgene er foretaget efter overordnede kriterier.

Arbejdstilsynet er opmærksom på, at der er særlige problemer inden for det grønne område. Således har Arbejdstilsynet i 1981/82 gennemført en kampagne inden for det grønne område, hvor Arbejdstilsynets 28 nyansatte maskinkonsulenter hovedsageligt beskæftigede sig med besøg inden for det grønne område. I 1983 blev gennemført en kampagne mod bekæmpelsesmidler, som stort set kun anvendes inden for det grønne område. I 1984 har enkelte kredse kørt lokale kampanjer inden for det grønne område, specielt emnerne maskiner og bekæmpelsesmidler. I 1985 har næsten alle kredse gennemført en forstærket indsats mod bekæmpelsesmidler. Også i 1986 har f.eks. kreds Roskilde amt gennemført en lokal kampagne om bekæmpelsesmidler i det grønne område, navnlig landbrug. Under besøg har man dog også set på andre farlige stoffer, styrsikre traktorførerværn, udmugningsanlæg, gylletanke og almindelig maskinbeskyttelse.

Opmærksomheden henledes på, at en forstærket indsats ikke altid betyder, at samtlige virksomheder besøges, men at kredsene udvælger de virksomheder, hvor man har erfaring for, at der er specielle arbejdsmiljøproblemer. Endelig kan det oplyses, at Arbejdstilsynet i hver kreds har 1 til 2 medarbejdere, som er specielt tilknyttet det grønne område. Disse medarbejdere har kontakt til de lokale organisationer, således at indsatsen bliver rettet mod de områder, hvor arbejdsmiljøproblemerne er størst. Hertil kommer, at der lokalt køres oplysningskampanjer som f.eks. om bekæmpelsesmidler, gylleanlæg og farligt

maskineri via lokalpresse, herunder lokalradio.

Vedrørende ulykkesstatistikken, herunder især statistikken om dødsulykker, kan det oplyses, at det grønne område tegner sig for 3 pct. af samtlige arbejdsulykker i sammenligning med almen industri, som tegner sig for 8 pct. af samtlige arbejdsulykker. Vedrørende de anmeldte arbejdsbetingede lidelser tegner det grønne område sig for 2 pct. af samtlige anmeldelser i 1985 til sammenligning med almen industri, som tegner sig for 15 pct. af samtlige anmeldelser. Til sammenligning kan det oplyses, at anmelderfrekvensen om lidelser for det grønne område er 1 pr. 1.000 ansatte i modsætning til 8 pr. 1.000 ansatte i almen industri.

Disse tal begrundes den større besøgsfrekvens inden for almen industri i sammenligning med det grønne område.

Specielt vedrørende dødsulykkerne er man meget opmærksom på det usædvanlig høje ulykkestal, ligesom jernindustrien og transport og engroshandel har et meget højt antal dødsulykker. Samtlige dødsulykker bliver nøje undersøgt af den lokale tilsynskreds, og der skrives en særlig indberetning til direktoratet, som herefter lader materialet indgå i den samlede statistik samt undersøger, om ulykkestilfældet giver anledning til en generel forebyggelse inden for specielle områder, f.eks. ved brug af traktorer og bekæmpelsesmidler. Endelig kan det oplyses, at dødsulykker er med blandt de 11 højt prioriterede områder, som Arbejdstilsynet har udpeget til særlig indsats i de kommende år. Det vil sige, at indsatsen vil blive rettet specielt mod de arbejdssituationer, hvor dødsulykker forekommer.

Indsatsen inden for maskinområdet i 1987/88 vil navnlig ske i form af generel holdningsbearbejdning, dvs. gennem presse, OBS-udsendelser, møder med organisationer osv. Emnet vil være indretning og brug af traktorer.

Om bekæmpelsesmidler udarbejdes for tiden en vejledning i valg af personlige værnemidler ved arbejde med bekæmpelsesmidler. Vejledningen udarbejdes af AT med inddragelse af praktiske brugere samt branchens parter; den forventes færdiggjort i 1987.

På lokalt plan vil enkelte kredse også i 1987 gennemføre forstærket indsats på det grønne område i form af almen inspektion

[Arbejdsministeren]

og særlig indsats på emnerne bekæmpelsesmidler og støv.

Vedrørende arbejdspladsundersøgelser foretaget af AMI kan Arbejdstilsynet oplyse, at Arbejds miljøinstituttet udfører målinger af påvirkningsfaktorer ved direkte at foretage arbejdspladsundersøgelser som led i Arbejdstilsynets kontrol med forsvarlighed af arbejdsmiljøet på de enkelte arbejdspladser. Kredsen kan i særlige tilfælde rekvirere en undersøgelse af arbejdspladsen. Arbejds miljøinstituttets indsats har imidlertid hidtil koncentreret sig mest om den kemiske industri samt jernindustrien.

Fra og med 1988 vil Arbejdstilsynet som noget nyt gennemføre årlige tvær snitsundersøgelser, hvor AMI vil foretage en lang række arbejdspladsundersøgelser inden for stoffer og materialer, støj, støv, ergonometri m.v. Det er tanken, at der kun skal gennemføres tvær snitsundersøgelse for en branche ad gangen. Den førstkommande undersøgelse vil omfatte træ- og møbelindustrien. Hvilken branche der dernæst skal undersøges, er endnu ikke fastlagt, men det grønne område indgår i overvejelserne.

Direktoratet beklager, at besvarelsen først kommer på dette meget sene tidspunkt. Man håber, at ovenstående er fyldestgørende, men såfremt det måtte ønskes, er man villig til at holde et møde om sagen.

H. E. Petersen

/Torben Larsen

Spm. nr. S 793

Til indenrigsministeren (6/3 87) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren oplyse, om Sundhedsstyrelsen omkring den 10. februar 1987 har udsendt en meddelelse til embedslægerne angående undersøgelsen af Thule-arbejderne?«

Begrundelse

Da det forlyder, at der er udsendt en meddelelse fra Sundhedsstyrelsen til embedslægerne, bedes ministeren for at undgå mytedannelser fortælle om en sådan eventuel meddelelses indhold.

Svar (24/3 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Fra Sundhedsstyrelsen er modtaget følgende udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

»Sundhedsstyrelsen har foreløbig alene udsendt en meddelelse til embedslægerne den 23. januar 1987 vedrørende helbredsundersøgelserne, hvoraf det fremgik, at Sundhedsstyrelsen havde udsendt en vedlagt pressemeddelelse, at styrelsen samtidig havde udsendt en vedlagt skrivelse til sygehuskommunerne, samt at embedslægeinstitutionerne ville blive holdt orienteret om det videre forløb i sagen.

Sundhedsstyrelsen har i øvrigt til hensigt at orientere embedslægeinstitutionerne, når helbredsundersøgelserne af de danske arbejdere, der var ansat på Thulebasen i 1968, kan igangsættes.«

Spm. nr. S 794

Til indenrigsministeren (6/3 87) af:

Kaj Poulsen (S):

»Finder ministeren det acceptabelt, at Sundhedsstyrelsen igennem Jyllands-Posten den 28. februar 1987 kan meddele offentligheden, at styrelsen mener, at Ruben Eriksen fra Als i Nordjylland ikke er skadet ved sit arbejde på Grønland, uden at Sikringsstyrelsen på forhånd har haft mulighed for at meddele dette til ovennævnte person?«

Begrundelse

Spørgeren finder det helt uantageligt, at Sundhedsstyrelsen på denne måde offentliggør enkeltpersoners sager igennem pressen, uden at de involverede er orienteret.

En sådan fremgangsmåde kan utvivlsomt skræmme de tidligere Thulearbejdere væk fra undersøgelsen, som skal iværksættes af samtlige tusind, hvis de kan risikere at blive hængt ud med navns nævnelse af en offentlig myndighed på denne måde.

Spørgeren er opmærksom på, at ministeren i samråd i arbejdsmarkedsudvalget onsdag den 18. februar 1987 tydeligt tog afstand fra, at enkeltpersoners navne på denne måde skulle offentliggøres.

Svar (24/3 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

[Indenrigsministeren]

Fra Sundhedsstyrelsen er modtaget følgende udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

»Søger pressen oplysninger om enkeltpersoners helbredsforhold i Sundhedsstyrelsen, tilkendes det principielt, at sådanne oplysninger *ikke* gives.

Gives der f.eks. i telefonsamtaler mellem repræsentanter for pressen og Sundhedsstyrelsens medarbejdere generelle oplysninger, kan det være åbenbart, at den enkelte journalist på grund af særligt forhåndskendskab til en sag vil være i stand til at sammenholde/kombinere generelle oplysninger med konkrete personsager. I så fald pointeres det fra Sundhedsstyrelsens side over for journalisten, at oplysningerne naturligvis ikke må refereres i relation til den, hvem sagen omhandler. Dette er også tilkendegivet over for Jyllands-Posten i den konkrete sag.

Sundhedsstyrelsen finder sammenkædningen af det oplyste med en bestemt persons identitet i den journalistiske bearbejdning i Jyllands-Postens artikel den 28. februar 1987 meget beklagelig – ikke mindst i en situation, hvor Sundhedsstyrelsen generelt forsøger at skabe mest mulig åbenhed om sin sagsbehandling.«

Spm. nr. S 800

Til *indenrigsministeren* (9/3 87) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvem der orienterede offentligheden om en patients udebliven efter en udgangstilladelse fra Amtssygehuset i Vordingborg, og hvordan orienteringen til offentligheden var udformet?«

Begrundelse

I svar af 4. marts 1987 på spørgsmål nr. S 734 fra medlem af Folketinget Collet oplyser ministeren, at Amtshospitalet alene orienterede politiet »om den domsanbragte patients udeblivelse«. Der må således være en anden instans, der har dramatiseret denne udeblivelse enten ved at skaffe sig adgang til oplysninger, som vedkommende ikke har adgang til, eller ved at videregive oplysninger, som vedkommende har adgang til, og som bryder sin tavshedspligt ved at videregive dem.

Svar (24/3 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Storstrøms Amtsråd har over for Indenrigsministeriet oplyst, at administrator på Amtssygehuset har bekræftet, »at på tidspunktet for konstateringen af patientens udeblivelse skete der fra sygehusets side alene orientering af den stedlige politimyndighed.

Efter de foreliggende oplysninger må amtskommunen konstatere, at de gældende retningslinier er fulgt i forbindelse med denne orientering.

Amtskommunen agter at foretage en nærmere undersøgelse af, hvorvidt der på anden måde fra personale på Amtssygehuset er videregivet tavshedsbelagte oplysninger eller vurderinger byggende på tavshedsbelagte oplysninger.«

Oplysningerne fra Storstrøms Amtsråd giver mig ikke anledning til bemærkninger.

Spm. nr. S 802

Til *arbejdsministeren* (10/3 87) af:

Jette Thomsen (KF):

»Kan ministeren oplyse, hvad der er årsag til, at prisen for leje af et sommerhus i en af Dansk Folke-Feries feriebyer er væsentlig højere end leje af et sommerhus via en lokal feriefond?«

Begrundelse

Af dagspressen fremgår det, at medarbejderejede sommerhuse opkøbt gennem lokale feriefonde kan være 2.000 kr. billigere i leje om ugen end Dansk Folke-Feries sommerhuse på trods af, at Dansk Folke-Ferie årligt modtager meget store tilskud til huslejenedsættelse fra Arbejdsmarkedets Feriefond.

Svar (23/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Arbejdsministeriet er ikke i besiddelse af materiale, der kan belyse, om Dansk Folke-Feries feriehus er væsentlig dyrere at leje end andre, tilsvarende feriehus. En sådan sammenligning må blandt andet inddrage byggeriets kvalitet, husets størrelse og beliggenhed osv. Jeg kan dog oplyse, at Dansk Folke-Feries feriebyer sædvanligvis har omfattende fællesfaciliteter i form af centerbygninger, swimmingpools m.v., som forøger lejeudgifterne.

Spm. nr. S 803

Til *arbejdsministeren* (10/3 87) af:

Jette Thomsen (KF):

»Vil ministeren sikre, at der fortsat vil være mulighed for på private arbejdspladser og i offentlige institutioner at oprette lokale feriefonde, der efter ønske fra de ansatte køber og udlejer sommerhuse til de ansatte?«

Begrundelse

Det fremgår af dagspressen, at LO har krævet, at ministeren standser oprettelsen af lokale feriefonde.

Svar (23/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

I henhold til ferielovens § 22 tilfalder uhævet feriegodtgørelse Arbejdsmarkedets Feriefond. Dog kan direktøren for Arbejdstilsynet ifølge ferielovens § 22, stk. 1, 2. punktum, tillade, at uhævet feriegodtgørelse anvendes til andet ferieformål, hvis organisationen eller virksomheden har en godkendt ferieoverenskomst eller et regulativ (jf. ferielovens § 3).

Arbejdstilsynets praksis er at give dispensation, hvis der bl.a. foreligger et klart afgrænset ferieformål, og hvor der tillige er fornøden sikkerhed for, at beløbene faktisk bliver anvendt til dette formål. Erhvervsens af egne feriefaciliteter er betinget af oprettelse af en fond.

Jeg finder det meget hensigtsmæssigt, at virksomheder og organisationer, der har ferieoverenskomst eller regulativ, kan få tilladelse til at oprette lokale feriefonde og derved selv anvende uhævet feriegodtgørelse til ferieformål for virksomhedens ansatte. Det er en af mange måder at øge samhørigheden mellem virksomheden og ansatte på. Jeg har derfor ingen planer om at ændre ferieloven på dette punkt, og jeg kan derfor bekræfte, at det fortsat vil være muligt for private virksomheder og offentlige institutioner at oprette lokale feriefonde.

Spm. nr. S 807

Til *statsministeren* (10/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Er statsministeren enig i, at det er særdeles uheldigt, at forsvarsministeren bruger offentlige midler til at betale det såkaldte 11-mandsudvalgs rejse til England?«

Begrundelse

Land og Folk oplyser den 10. marts 1987, at forsvarsministeren har tænkt sig, at det såkaldte 11-mandsudvalg skal på studietur i England på Forsvarsministeriets regning. Det er jo muligt, at forsvarsministeren har bevillingsmæssig hjemmel til at bevilge studieture til private kontaktudvalg til udlandet, men i denne sag må sammenhængen i hvert fald siges at være særdeles uheldig.

I hvert fald efterlader projektet det klare indtryk, at man har valgt denne fremgangsmåde, for at folketingsmedlemmer fra Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Fremskridtspartiet og Venstresocialisterne dermed kan sorteres fra (de er ikke repræsenteret i dette kontaktudvalg, der nærmest må betegnes som en slags »interesseorganisation«).

Svar (18/3 87):

Statsministeren (Poul Schlüter):

11-mandsgruppens rejse til England den 19. og 20. marts 1987 finder sted efter invitation fra den engelske forsvarsminister. Transporten sker med dansk militærfly, og de øvrige udgifter afholdes fra engelsk side.

Jeg finder intet angribeligt i dette arrangement.

Spm. nr. S 812

Til *udenrigsministeren* (10/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor store lån skal Danmark optage for at kunne forære 100 mill. kr. væk til andre lande?«

Begrundelse

Nettobeløbet 100 mill. kr. har rent faktisk betydet, at de danske låntagere har haft et større bruttobeløb på lånekontoen. Størrelsen af disse lån pr. 100 mill. kr. netto bedes derfor oplyst.

Svar (25/3 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Idet jeg går ud fra, at spørgeren hentyder til den anmodning om eftergivelse af statslån til Burkina Faso, Sydyemen og Senegal på i alt ca. 100 mill. kr., som finansudvalget siden har tiltrådt, bemærkes, at statslån til udviklingslandene ikke er valutakrævende, idet lånene er bundet til køb af danske varer og tjenesteydelser. Hertil kommer, at eftergivelse af lån ikke betyder, at de af Folketinget opstillede rammer for den totale ulandsbistand udvides, eller på anden måde medfører ekstra omkostninger for den danske stat.

Spm. nr. S 813

Til *udenrigsministeren* (10/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke beløbstørrelser er i årene 1982, 1983, 1984, 1985 og 1986 givet i ulandsbistand som rene foræringsbeløb, dvs. lån, som senere er blevet eftergivet landene?«

Begrundelse

Udenrigsministerens »forære-væk-mentalitet« er en hån mod danske skatteydere, der gennem en verdensrekordstor skat pålægges udgifter ved tvang.

Svar (25/3 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Af de statslån, som blev ydet i 1982, er et samlet beløb på 185 mill. kr. blevet eftergivet. Af de i 1983, 1984, 1985 og 1986 ydede statslån er hidtil intet blevet eftergivet.

Spm. nr. S 816

Til *statsministeren* (10/3 87) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Kan statsministeren oplyse, om der findes andre private udvalg i folketingsregi, der foretager officielle eller halvofficielle rejser, end 11-mandsudvalget – og i givet fald hvilke?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen, f.eks. Land og Folk, skal 11-mandsudvalget kort efter en rejse til Nordnorge atter på rejse – denne gang til England.

Svar (19/3 87):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det er mig bekendt, at repræsentanter for folketingsgrupperne har etableret et »ø-kontaktudvalg«, men herudover har jeg ikke kendskab til andre såkaldt private udvalg bestående af folketingsmedlemmer.

Spm. nr. S 819

Til *udenrigsministeren* (11/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan ministeren oplyse, med hvilken begrundelse Danmark undlod at stemme til et forslag om dekolonisering af Ny Kaledonien?«

Begrundelse

En lang række lande, herunder bl.a. Indonesien, Malaysia, Australien og New Zealand, stillede på FN's 41. generalforsamling forslag om arbejdet for New Caledonias selvbestemmelsesret og uafhængighed (forslag L 33). 8 EF-lande stemte imod, idet de åbenbart dermed ville støtte den franske regering, der i øjeblikket er kolonimagt i New Caledonia.

Danmark undlod dog at stemme – sammen med Grækenland, UK og Irland.

Det overvejende flertal i FN stemte dog for, herunder f.eks. også Sverige.

Nu er FN-resolutionen imidlertid vedtaget, og selv om Danmark undlod at stemme, må det naturligvis nu være den danske regerings forpligtelse at virke for den, ikke mindst fordi Danmark som EF-land har et medansvar (som følge af New Caledonias associering med EF).

Ministerens bedes derfor oplyse, hvad regeringen vil gøre for at støtte frigørelsesbestræbelserne.

Svar (20/3 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Den resolution, der efter forslag fra en række Stillehavslande i »South Pacific Forum« blev vedtaget på FN's 41. generalforsamling, og som spørgsmålet henviser til, indebærer, at Ny Kaledonien genindskrives på FN's liste over ikke-selvstyrende områder, for hvilke den administrerende magt (i dette

[Udenrigsministeren]

tilfælde Frankrig) i henhold til FN-pagtens artikel 73.e. er forpligtet til regelmæssigt til FNs generalsekretær at rapportere om bl.a. den økonomiske udvikling i området. Ny Kaledonien har ikke siden 1947 stået på denne liste, og spørgsmålet om situationen omkring Ny Kaledonien er først for nylig på ny blevet rejst i FN.

Ny Kaledoniens fremtid er imidlertid ikke afklaret, idet den franske regering har bebudet, at der i 1987 vil blive afholdt en folkeafstemning i Ny Kaledonien om områdets fremtidige status.

De danske overvejelser af forslaget til den omtalte resolution om Ny Kaledonien tog udgangspunkt i Danmarks faste støtte til koloniforviklingen og folkenes ret til selvbestemmelse i overensstemmelse med resolutionerne 1514 (kolonideklarationen) og 1541 fra FNs 15. generalforsamling.

Resolutionsforslaget omtalte imidlertid ikke den planlagte folkeafstemning og foregreb i øvrigt afgørelsen af, hvorvidt området skulle betragtes som ikke-selvstyrende i pagtens forstand. Fra dansk side fandt vi, at en nærmere afklaring af dette spørgsmål burde ske, f.eks. under en behandling i koloniudvalget.

Da FNs koloniudvalg allerede forud for generalforsamlingens behandling af resolutionsforslaget havde besluttet at sætte Ny Kaledonien på dagsordenen for koloniudvalgets møder i 1987, fandt Danmark det ikke rigtigt at foregribe koloniudvalgets drøftelser gennem vedtagelse af en generalforsamlingsresolution, der fastslog, at Ny Kaledonien var omfattet af FN-pagtens artikel 73.e.

Det er derfor i god overensstemmelse med vor traditionelle politik, at Danmark sammen med bl.a. Norge på FNs 41. generalforsamling afstod fra at stemme om dette resolutionsforslag om Ny Kaledonien.

Spm. nr. S 820

Til *miljøministeren* (11/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

Kan ministeren bekræfte oplysningen om, at regeringens handlingsplan for havmiljøet overhovedet ikke pålægger landbruget yderligere investeringsudgifter ud over de udgifter, der allerede i forvejen var vedtaget?»

Begrundelse

I Netop Nu, nr. 2 – 1987, analyseres de økonomiske virkninger af regeringens handlingsplan for havmiljøet.

I handlingsplanen regnes med en investeringsudgift for landbruget i de kommende år på 4,5 mia. kr. Den nævnte analyse konkluderer imidlertid, at disse 4,5 mia. kr. allerede før handlingsplanen er pålagt landbruget (i forbindelse med NPO-planen m.v.).

Og det siges: »De nye investeringsbyrder, der alene som følge af de nye dele af planen pålægges landbruget, er derfor nul kroner.« Det påpeges, at de nye tiltag – og også en væsentlig del af NPO-planens foranstaltninger – i høj grad er rentable og således ikke påfører landbruget ekstraudgifter.

Dette skal sammenholdes med, at det under miljødebatten den 18. februar i Folketinget lykkedes regeringen at få udsat spørgsmålet om bindende indgreb over for kunstgødningsforbruget indtil 1990. Så selv om der eventuelt i forbindelse med en kommende beretning fra Folketingets miljø- og planlægningsudvalg måtte blive vedtaget yderligere foranstaltninger (f.eks. om marginaljord), så vil det under alle omstændigheder være overskuelige udgifter for landbruget. Eller sagt på en anden måde: den økonomiske trussel for landbruget er ikke miljøforanstaltningerne, tværtimod. Derimod trues landbruget naturligvis af virkningerne af EFs økonomiske krise, men det er en anden sag.

Svar (24/3 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, til hvis svar jeg kan henholde mig:

»Ved udarbejdelsen af regeringens handlingsplan var det målet at nedskære udledningen af kvælstof og fosfor med henholdsvis 50 og 80 pct. i forhold til den udledning, der er opgjort i NPO-redegørelsen fra 1984. Derfor indgår de tiltag, som er besluttet efter NPO-planen i beregningerne. NPO-planen udgør således en del af handlingsplanen mod forurening af det danske vandmiljø med næringsalte. Det fremgår af handlingsplanen, at udgifterne til en udbygning af opbevaringskapaciteten på landbrugene skønnes til 4,5 mia. kr. Heraf indgik ca. 3 mia. kr. (86 niveau) også i NPO-planen. De resterende

[Miljøministeren]

ca. 1,5 mia. kr. dækker yderligere udgifter i forbindelse med en bedre udnyttelse af husdyrgødningen.»

Spm. nr. S 821

Til *arbejdsministeren* (11/3 87) af:

Bo Kristensen (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at en efterlønsmodtager, der har indgivet ansøgning om førtidspension, hvorved efterlønsudbetalingen stoppes, fortsat skal betale kontingent til sin arbejdsløshedskasse?«

Begrundelse

Af dagspressen fremgår det, at amternes sagsbehandling vedrørende tildeling af førtidspension varer 7½ til 12 måneder. I denne periode skal der betales kontingent til A-kassen, selv om der ikke udbetales efterløn.

Svar (19/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg er enig med spørgeren i, at der er problemer omkring efterlønsmodtageres fortsatte kontingentbetaling til arbejdsløsheds-kassen, selv om de har søgt førtidspension.

Problemet er, at efterlønsmodtageren på den ene side ønsker at forlade efterlønsordningen for at gå på førtidspension. På den anden side er medlemmet nødt til at bevare sit medlemskab i arbejdsløsheds-kassen for at kunne fortsætte på efterløn, hvis førtidspensionsansøgningen afslås.

Førtidspension tillægges sædvanligvis med tilbagevirkende kraft fra ansøgningstidspunktet. En ansøger om førtidspension kan få forskud på pensionen, hvis det sociale udvalg skønner det sandsynligt, at ansøgeren vil få tilkendt pension.

Efter arbejdsløshedsforsikringsloven kan medlemmer, der modtager ydelser efter lov om social pension, herunder forskud på pension, ikke samtidig modtage efterløn. Som konsekvens heraf suspenderes udbetaling af efterløn, mens ansøgning om førtidspension behandles. Hvis ansøgningen afslås, sker der efterbetaling af efterløn for suspensionsperioden, og udbetalt forskud på pension tilbagebetales. Da et medlem, der er udtrådt af efterlønsordningen, ikke kan overgå til efterløn på ny, forudsætter efterbetaling af efterløn-

nen, at medlemmet er vedblevet med at betale kontingent til arbejdsløsheds-kassen.

Selv om medlemsbidraget for efterlønsmodtagere er nedsat til det halve af sædvanligt medlemsbidrag, kan betaling heraf være en belastning, hvis afgørelsen om førtidspension trækker ud.

Socialministeren og jeg har derfor sat vore embedsmænd i gang med at undersøge, om der kan findes en løsning på problemet.

Spm. nr. S 824

Til *industriministeren* (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?«

Begrundelse

Da svar på tidligere spørgsmål vedrørende samme emne har givet anledning til upræcise svar fra flere ministerier, stilles spørgsmålet i en anderledes konkretiseret form.

Svar (25/3 87):

Industriministeren (Nils Wilhjelmsen):

Tove Lindbo Larsen, MF, medlem af Monopolrådet, udpeget af industriministeren, vederlaget udgør p.t. 36.537 kr. årligt.

Spm. nr. S 825

Til *indenrigsministeren* (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?«

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (23/3 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

[Indenrigsministeren]

I mit svar af 23. februar 1987 på spørgsmål nr. S 679 er der for Indenrigsministeriets vedkommende redegjort for de folketingsmedlemmer, der efter indstilling fra Folketinget er udpeget som medlemmer og suppleanter til Værnepligtsnævnet for perioden 1. januar 1987–31. december 1990, og for det vederlag, der ydes folketingsmedlemmerne for deltagelse i nævnets møder.

I 1986 har to folketingsmedlemmer deltaget som medlemmer i Værnepligtsnævnet og modtaget følgende vederlag:

Knud Damgaard: 12.092 kr.

Birthe Rønn Hornbech: 13.304 kr.

Spm. nr. S 828

Til fiskeriministeren (12/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?»

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (24/3 87):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Vedrørende Fiskeriministeriets område findes ingen lønnede hverv, som varetages af medlemmer af Folketinget.

Spm. nr. S 832

Til arbejdsministeren (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?»

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (26/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan oplyse, at 2 folketingsmedlemmer har hverv inden for Arbejdsministeriets område.

Kaj Stillinger, der er ansat som erhvervsvejleder ved arbejdsformidlingen i Svendborg med nedsat arbejdstid til 20 pct. af normal arbejdstid. Kaj Stillingers løn udgør tilsvarende 20 pct. af lønnen for en fuldtidsbeskæftiget erhvervsvejleder.

Lis Aaltonen, der er suppleant i arbejdsmarkedsnævnet i Ribe. Lis Aaltonen er betrukket til mødediæter på 250 kr. pr. møde, hvori hun deltager.

Jeg er endvidere bekendt med, at Poul Nielson er tilknyttet Lønmodtagernes Dyrtidsfond som energipolitisk konsulent. Jeg er derimod ikke bekendt med ansættelsesforholdets nærmere indhold, herunder størrelsen af en eventuel vederlæggelse.

Jeg er ligeledes bekendt med, at fuldmægtig Hans Hækkerup og faglærer Børge Bakholt har tjenestefrihed fra deres stillinger i Arbejdsministeriet. For begge vedkommende er der tale om tjenestefrihed uden løn.

Spm. nr. S 834

Til undervisningsministeren (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?»

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (20/3 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Af begrundelsen fremgår, at det i forhold til det tidligere stillede spørgsmål drejer sig om folketingsmedlemmers offentligt betalte ekstrajob ved siden af folketingsmandatet og ikke i kraft af dette.

Hertil kan oplyses, at der inden for Undervisningsministeriets område for tiden findes 1 folketingsmedlem, der er omfattet af spørgsmålet.

[Undervisningsministeren]

Det drejer sig om folketingsmedlem Peder Sønderby, der for hvervet som medlem af udvalget vedrørende danske kulturelle anliggender i Sydslesvig for perioden 1. juli 1985-31. december 1986 modtog 9.028,06 kr.

Spm. nr. S 837

Til *socialministeren* (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?«

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (23/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg kan hertil oplyse, at hr. Knud Damgaard, MF, som medlem af erstatningsrådet modtager vederlag, der udgør ca. 4.000 kr. årligt.

Birgit Fogh-Andersen, MF, er medlem af Revaliderings- og Pensionsnævnet for København og Frederiksberg kommuner, men har efter det oplyste ikke modtaget vederlag i 1986.

Der ses ikke herudover for tiden at være folketingsmedlemmer, der inden for Socialministeriets område modtager løn for ekstrajob.

Endvidere er følgende folketingsmedlemmer medlem af udvalget m.v., hvor der *ikke* ydes løn:

Poul Qvist Jørgensen, MF, er medlem af den danske sektion af Nordisk sammenslutning til værn for børn og unge.

Kent Kirk, MF, er medlem af udvalget om de mindre erhvervsdrivende og den sociale lovgivning.

Søren Nørgaard-Sørensen, MF, er tilfornet fra Socialministeriet til Fultonstiftelsen.

Birgit Fogh-Andersen, MF, er medlem af Det Centrale Handicapråd.

Robert Pedersen, MF, er medlem af bestyrelsen for Møltrup Optagelseshjem.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen af 25. februar 1987 på spørgsmål nr. S 689.

Spm. nr. S 838

Til *ministeren for skatter og afgifter* (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?«

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (20/3 87):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg henviser til min besvarelse af 20. februar 1987 på spørgsmål nr. S 688 fra Pia Kjærsgaard, hvortil jeg kan henholde mig.

Spm. nr. S 842

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (11/3 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give en komplet opstilling med navns angivelse over, hvilke offentligt betalte ekstrajob folketingsmedlemmer besidder ved siden af deres folketingsmandat, og som vedrører ministeriets område, samt størrelsen af denne løn?«

Begrundelse

(Som spm. nr. S 824).

Svar (23/3 87):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det er min opfattelse, at min besvarelse af 19. februar 1987 af spørgsmål nr. S 686 stillet den 13. februar 1987 vedrørende samme emne er fyldestgørende, hvorfor jeg ikke har yderligere at tilføje.

Spm. nr. S 844

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Hvor store udgifter har DSBs rederitjeneste afholdt i finansåret 1986 til fremmede tjenesteydelser for så vidt angår småreparationer og vedligeholdelsesarbejder på DSB-færger på Rødbyhavn-Puttgarden og Storebæltsoverfarten?«

Begrundelse

Småreparationer og normalt vedligeholdelsesarbejde udføres som oftest af færgernes faste mandskab. Spørgeren ønsker oplyst, i hvor høj grad DSB afholder udgifter til disse arbejder placeret på virksomheder i land. Der ønskes en opgørelse delt op på materialer og arbejds løn til fremmede tjenesteydelser. Kun udgifter til disse arbejder for tidsrum, hvor færgerne ikke er taget ud af drift, ønskes oplyst.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

DSBs udgifter til fremmede ydelser ved færgervedligeholdelse under drift har i 1986 andraget 14,071 mill. kr. på Storebæltsoverfarterne og 4,862 mill. kr. på Rødby-Puttgarden overfarten.

Det er ikke muligt i DSBs regnskaber at opdele den samlede, registrerede udgift til fremmede ydelser i arbejds løn og materialer.

Spm. nr. S 845

Mill. kr.	1981	1982	1983	1984
Besparelse ved olieforbrug	1,05	2,21	1,78	0,69
Merforbrug				
– øget vedligeholdelse	0,27	0,12	0,19	0,24
– øget smøreolieforbrug	0,14	0,14	0,14	0,14
Opvarmning af fuelolie til brugstemperatur	0,48	0,55	0,50	0,44
Samlede omkostninger	0,89	0,81	0,83	0,82
Dækningsbidrag	0,16	1,40	0,95	÷ 0,13

At dækningsbidraget var så lavt i 1981, skyldes, at færgen kun har anvendt fuelolie i en del af året. Årsagen til det negative dækningsbidrag i 1984 var, at prisforskellen på fuel- og dieselolie var meget lille.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Hvorledes har det økonomiske resultat været af de investeringer, som DSBs rederitjeneste har foretaget på færgerne for at kunne anvende fuelolie som brændstof?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om de resultater, man har opnået ved overgangen fra dieselolie til fuelolie på nogle af færgerne, har medført økonomiske besparelser og miljømæssige forbedringer. Endvidere ønskes investeringernes rentabilitet oplyst.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Spørgsmålet om det økonomiske resultat af DSBs investeringer til fueloliedrift har været genstand for en nærmere analyse på foranledning af statsrevisorerne, og rigsrevisionen har udarbejdet et notat til statsrevisorerne om spørgsmålet, dateret 29. januar 1986. Hovedkonklusionen i notatet er følgende:

»De samlede økonomiske virkninger af ombygningen til fuelolie for hver enkelt færge er ikke oplyst, men for den først ombyggede færge, M/F Romsø, er der udarbejdet en efterkalkulation, der for perioden 1981–1984 viser besparelsen på fueloliedrift, meromkostninger til vedligeholdelse m.v. samt dækningsbidrag.

Den samlede investering i ombygning af færgens maskineri har i samme periode været 4,0 mill. kr. Det samlede dækningsbidrag i perioden har været i alt 2,38 mill. kr.

Ved en forventet prisforskel på fuel- og dieselolie på ca. 600 kr. pr. ton antages det,

[Ministeren for offentlige arbejder]

at dækningsbidraget vil blive på ca. 1 mill. kr. pr. år.«

Der foreligger ikke tilsvarende detaljerede beregninger for de øvrige DSB-færger, der anvender fuelolie. DSB vurderer imidlertid, at de gennemførte beregninger for færgen »Roms« i store træk er repræsentative for de økonomiske konsekvenser ved overgang til fuelolie også for de andre DSB-færger, der anvender fuelolie.

Hvad angår den anførte prisforskel på fuel- og dieselolie på ca. 600 kr. pr. ton, der er væsentlig for et positivt økonomisk resultat, gælder, at den aktuelle prisforskel er væsentlig mindre. DSB vurderer, at den nævnte prisforskel vil være gældende på længere sigt.

Overgangen fra dieselolie til fuelolie har ikke været begrundet i miljømæssige hensyn, og der kan ikke peges på miljømæssige forbedringer ved denne overgang.

Spm. nr. S 846

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Hvilken betydning vil en væsentlig mandskabsreduktion på DSBs færger få for regulariteten på ruterne?«

Begrundelse

DSBs trafikpolitik har i de senere år været fokuseret på regularitet. En regularitet, der har været opnået, blandt andet fordi akutte småreparationer har kunnet udføres af færgerens mandskab, uden at færgerne har været taget ud af driften.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

De foreslåede reducerede besætninger vil ikke få indflydelse på regulariteten for DSBs færger.

Besætningsreduktionerne skal sammenholdes med automatiseringstiltag og omlægning af arbejdet, således at en større del af arbejdsopgaverne udføres af personale, som arbejder i dagtimerne på hverdage ganske som i virksomheder på land.

Samtlige DSB-overfarter er så korte, at kun meget få reparationsopgaver ikke kan afvente færgets ankomst til havn, hvor tilkaldt personale vil kunne sættes ind. Hvor akutte småreparationer ikke kan afvente ankomst til havn, skal de udføres af den sejlen- de besætning, der vel at mærke har fuld tjenestetid døgnet rundt, idet færgen har fem besætningshold i kontinuerlig drift.

Spm. nr. S 847

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Har repræsentanter for motor- eller dæksbesætninger været draget ind i de drøftelser, der har fundet sted vedrørende planerne om en mandskabsreduktion på DSB-færgerne?«

Begrundelse

Gennemgribende ændringer af ansattes arbejdsvilkår i veldrevne virksomheder på det private arbejdsmarked drøftes normalt med de ansatte eller deres organisationer. Lignende forhold burde efter spørgerens opfattelse også gælde for offentlige virksomheder.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

I de tilfælde, hvor DSBs rederitjeneste ansøger om ændret bemanning af de enkelte færger, følges nedennævnte procedure:

- DSBs rederitjeneste udarbejder oplæg til ny bemanningsfastsættelse og drøfter dette med den koordinerende skibsfører og skibsmaskinchefen på færgen.
- Forslaget sendes til det driftsområde/den overfart, hvor færgen er hjemmehørende. Forslaget behandles her enten i samarbejdsudvalg eller teknologiudvalg, hvor også medarbejderne er repræsenteret.
- Forslaget tilbagesendes til DSBs rederitjeneste med samarbejdsudvalgets eller teknologiudvalgets kommentarer.
- Forslaget med de medfølgende kommentarer sendes til Statens Skibstilsyn, som på baggrund af materialet fastsætter beman-

[Ministeren for offentlige arbejder]

dingen i henhold til lov nr. 239 af 6. juni 1985 om skibes besætning.

Som det fremgår, har repræsentanter for både dæks- og maskinbesætningen været inddraget i drøftelserne gennem de respektive samarbejds- eller teknologiudvalg.

Spm. nr. S 848

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Har ministeren taget skridt til at sikre, at forhandlingerne om arbejdsforhold m.v. på DSBs færger varetages af de ansattes organisationer, efter at Folketingets flertal har vedtaget, at de ansatte på DSB-færgernes dæks- og maskinbesætning skal tjenestemandsansættes?«

Begrundelse

Det synes uholdbart, at de ansattes tjenesteforhold på færgerne skal fastlægges, uden at de ansattes organisationer har nogen indflydelse herpå.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Umiddelbart synes såvel spørgsmålet som begrundelsen at være baseret på misforståelser. Jeg skal kort redegøre for de faktiske forhold. Traditionelt har den overvejende del af de ansatte på DSBs færger været tjenestemandsansatte. Derudover benyttes overenskomstlønnet personale ved afløsning i forbindelse med sygdom eller ferie samt i spidsbelastningsperioder.

Det er ikke på noget tidspunkt af Folketinget vedtaget, at DSBs færgers dæks- og maskinbesætning skal tjenestemandsansættes. Derimod er der for Bornholmstrafikken vedtaget en lov på dette område, lov nr. 258 af 6. juni 1986 om tjenestemandsansættelser ved Bornholmstrafikken.

Hvad angår forhandlingerne om arbejdsforhold m.v. på DSBs færger, foregår sådanne forhandlinger dels mellem finansministeren og de respektive centralorganisationer i henhold til tjenestemandslovens § 45, dels mellem DSB og de berørte etatsorganisatio-

ner såvel centralt som på enkelte tjenestesteder.

Spm. nr. S 851

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

»Vil ministeren oplyse, hvem der på Østersøfærgerne, hvor der er etableret 10 redningsstationer med redningsflåder, i en nødsituation skal sørge for at kaste flåderne i havet, samt hvem der skal sørge for, at redningsbådene bliver sænket i havet?«

Begrundelse

Det er forbundet med ret så store fysiske krav at sørge for, at redningsflåderne i en nødsituation bliver kastet i havet.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Kun to af DSBs Østersøfærger er udstyret med de af spørgeren beskrevne redningsstationer.

Ifølge den af Statens Skibstilsyn godkendte bådrolle (regler for tildeling af arbejdsopgaver til hvert enkelt besætningsmedlem i forbindelse med udsætning og bemanning af redningsbåde) møder en del af besætningen for at udføre specifikke opgaver i forbindelse med udsætning af flåder og redningsbåde.

Når en færge medfører 1.500 passagerer (det maksimale passagerantal), møder 1 styrmand, 8 matroser, 1 maskinchef, 2 maskinmestre, 1 motormand og 27 personer fra restauration, kiosk m.v. for udførelse af opgaver i forbindelse med udsætning af flåder.

Til nedfiring af de 2 redningsbåde møder 2 af ovennævnte 8 matroser.

Udsætning af flåder og redningsbåde er arrangeret således, at der ikke ved udsætningen stilles særlige fysiske krav som anført i spørgerens begrundelse.

Hvad angår kravet om fysisk styrke, kan jeg oplyse, at hele matrosbesætningen teoretisk i dag kunne udgøres af personer uden særlig fysisk styrke eller træning.

Spm. nr. S 852

Til *ministeren for offentlige arbejder* (12/3 87) af:

Erenbjerg (S):

Vil ministeren oplyse, om samtlige ansatte på færgerne gennemgår et kursus i, hvorledes de skal forholde sig i en nødsituation?«

Begrundelse

I en udtalelse fra en fra serveringspersonalet på Århus-Kalundborg ruten med hensyn til vedkommendes rolle i en nødsituation, en udtalelse gengivet i TV-Avisen, fremkom det, at pågældende ikke kunne svare rigtigt på spørgsmålet om, hvad der var færgens styrbord eller bagbord. En sådan udtalelse fra en af de ansvarlige i en nødsituation efterlader et indtryk af, at man tager måske for let på spørgsmålet om sikkerheden i DSBs færger.

Svar (20/3 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

De ansatte på DSBs færger kan opdeles i 3 kategorier

- dæk, som bl.a. omfatter navigatører og matroser
- maskine, som bl.a. omfatter maskinofficerer og motormænd
- cateringpersonale, som omfatter samtlige medarbejdere i restaurationssektionen.

Alle har gennemgået en form for uddannelse/instruktion før beskæftigelse på færgerne.

Uddannelse/instruktion er afhængig af tilhørsforhold og beskæftigelseslængde, idet man for cateringpersonale må indkalde enkelte afløserer i tilfælde af udeblivelse af mere fast personale.

For de enkelte kategorier kan følgende oplyses

- navigatører og maskinofficerer er foruden deres maritime uddannelse og erfaring før ansættelse ved DSB uddannet som brandledere på en af Direktoratet for Søfartsuddannelsen godkendt brandskole
- matroser og motormænd er foruden deres maritime uddannelse og erfaring før ansættelse ved DSB uddannet som brand- og røgdykkere på en af Direktoratet for Søfartsuddannelsen godkendt brandskole

- cateringpersonale har gennemgået et af Direktoratet for Søfartsuddannelsen godkendt sikkerhedskursus.

Der afholdes løbende kurser om bord, hvor den enkeltes opgaver præciseres, og hvor man mønstrer personalet i henhold til brand- og evakueringsruller.

Der afholdes ligeledes løbende øvelser i betjening af båd-, flåde- og brandmateriel dels om bord på den enkelte færge, dels på brandskole, hvor der kan øves i bekæmpelse af større brande.

I de enkelte tilfælde, hvor en afløser skal skaffes med kort varsel på grund af udeblivelse, vil afløseren modtage en kort instruktion i den pågældendes opgaver i en nødsituation.

Hvad angår uddannelsen af afløserer og cateringpersonale bemærkes, at instruktioner for, hvorledes personalet skal forholde sig i nødsituationer, ikke er baseret på et nøjere kendskab til særlige navigations- og skibstekniske forhold såsom bestemmelse af færgens styrbord eller bagbord og lignende. Instruktionerne tager derimod direkte udgangspunkt i konkrete stedsangivelser på færgen markeret med bogstavbetegnelser eller lignende, der alene forudsætter kendskab til oversigtsplaner for færgen og ikke kræver indsigt i særlige navigations- eller skibstekniske udtryk.

Spm. nr. S 853

Til *justitsministeren* (12/3 87) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren på baggrund af den den 31. december 1985 fremsendte regning fra sagfører K. Mogensen til Kryolitselskabet Øresund A/S, at der kan være anledning til over for Advokatrådet at rejse spørgsmålet om udfærdigelse af standardkrav til advokatsalærafregninger, således at det klart fremgår, hvor stort eksempelvis tidsforbruget har været i forbindelse med advokatbistand i sager af mere kompliceret karakter?«

Begrundelse

Der henvises til den af advokat Henrik Wedell Wedellsborg ad mandatum sagfører Mogensen udfærdigede salæropregning af 31. december 1985. Denne fordring er ifølge dagbladet Politiken fra den 8. marts 1987

[Leif Hermann]

honoreret af statskassen efter aftale mellem sagføreren og Finansministeriet. Regningens samlede pålydende er inkl. moms kr. 608.700.

Almindeligvis vil afregninger fra købmænd, snedkere, cigarhandlere og læger være specificeret i et sådant omfang, at den, der skal betale regningen, er i stand til at vurdere rimeligheden i beløbets størrelse.

Således som den nævnte salærafregning er udfærdiget, synes det overordentlig vanskeligt at gennemskue omfanget af den præsterede arbejdsindsats, materiale og øvrige omkostninger i forbindelse med arbejdets udførelse.

Svar (25/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter retsplejeloven må en advokat ikke kræve højere vederlag for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt.

I forbindelse med afregningen af en sag redegør en advokat i fornødent omfang for sit arbejde med sagen. Klienten har i almindelighed et vist kendskab til dette arbejde.

Finder en klient, at det vederlag, som advokaten forlanger, ikke kan anses for rimeligt, vil klienten oftest ved henvendelse til advokaten kunne få en nærmere redegørelse for salærfastsættelsen.

Er klienten utilfreds med salærets størrelse, vil klienten i øvrigt kunne klage til advokatredsbestyrelsen. Advokatredsbestyrelsens afgørelse kan indbringes for Advokatnævnet.

I øvrigt kan hver af parterne indbringe sagen for domstolene.

Justitsministeriet finder således ikke behov for, at der fastsættes regler om standardkrav til advokatsalærafregninger.

Spm. nr. S 857

Til *arbejdsministeren* (12/3 87) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er landets kraftværker undersøgt for asbest i bygninger og kedler, og har de ansatte været undersøgt for asbestose eller andre følgesygdomme af asbest?«

Begrundelse

Ifølge Frederiksborg Amts Avis siger overlæge ved Frederiksborg Amts Centralsygehus, Finn Hardt, at de ansatte på kraftværkerne må anses for en højrisikogruppe, da det er den gruppe arbejdere, som er mest udsat for asbeststøv.

Ligeledes udtaler formanden for SiD i Skibby, Johnny Søndergaard, at forholdene på Kyndbyværket er skandaløse, samt at flere af medlemmerne i SiD-afdelingen i Skibby i de seneste år er døde af lungekræft.

Svar (24/3 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Direktoratet for Arbejdstilsynet har bl.a. på baggrund af en udtalelse fra Danske Elværkers Forening oplyst, at de danske kraftværker længe har været i gang med kortlægning af asbestforekomster på de enkelte anlæg samt registrering af isoleringens tilstand i nøje overensstemmelse med Arbejdstilsynets bekendtgørelse nr. 993 af 1. december 1986 om registrering m.m. af asbest.

Der er på kraftværkerne påbegyndt en planlægning af forholdsregler til indkapsling, forsegling eller fjernelse af asbestholdige isoleringsmaterialer. Disse arbejder foregår i samarbejde med sikkerhedsorganisationerne på de enkelte værker og for større arbejders vedkommende i snævert samarbejde med Arbejdstilsynet og i øvrigt i overensstemmelse med gældende regler og vejledninger.

Mange af værkerne har allerede besluttet og iværksat fuldstændig fjernelse af al asbestholdig isolering på anlæggene; f.eks. har selskabet I/S Isefjordværket iværksat fjernelsesarbejder på Kyndbyværket og Asnæsværket til gennemførelse så hurtigt som muligt og med omkostninger på tilsammen 80 mill. kr.

Direktoratet har endvidere oplyst, at der i 1985 blev offentliggjort en undersøgelse af dødelighed og førtidspensionering blandt ansatte på danske kraftværker.

Undersøgelsen konkluderer, at kraftværksansattes dødelighed svarer til den erhvervsaktive befolknings dødelighed. 2 ud af 774 dødsfald skyldtes kræft i lungehinden, en sygdom, hvor den eneste kendte årsag er asbest. Førtidspensioneringshyppigheden synes ikke at adskille sig fra totalbefolkningens.

En bedriftssundhedstjeneste har oplyst at have undersøgt de ansatte på et kraftværk

[Arbejdsministeren]

inden for de sidste år. Der blev efter det oplyste ikke fundet asbestose, men BST oplyser, at man er bekendt med et tilfælde med lungekræft, som tilskrives asbestudsættelse på værket.

Ansatte på et andet kraftværk er blevet undersøgt af en arbejdsmedicinsk klinik. Undersøgelsen omfattede 220 nuværende og tidligere ansatte. Det er oplyst, at foreløbige resultater tyder på, at 2 havde asbestose. I begge tilfælde er udsættelsen for asbest sket før 1960.

Asbestudsatte har adgang til helbredsundersøgelser, der er frivillige.

Jeg kan henholde mig til det af Direktoratet for Arbejdstilsynet oplyste.

Spm. nr. S 859

Til *miljøministeren* (12/3 87) af:

Henning Nielsen (S):

»Hvor hurtigt kan ministeren træffe de nødvendige foranstaltninger til en forøgelse af saltindholdet i Ringkøbing Fjord?«

Begrundelse

Alle er jo enige om, at en forøgelse af saltindholdet i Ringkøbing Fjord vil have en gavnlig virkning for fjordens sundhedstilstand.

Ministeriet for Offentlige Arbejders rapport »Slusepraksis ved Hvide Sande« februar 1987 kan anbefale en forøgelse af saltindholdet i Ringkøbing Fjord.

Svar (24/3 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

På baggrund af de dokumenterede forringelser i vandkvalitet, planteliv og andre naturværdier i Ringkøbing Fjord gennem de seneste år foreslog jeg i et brev den 13. oktober 1986 min kollega trafikministeren snarest at iværksætte en forsøgsmæssig ændring af slusepraksis ved Hvide Sande for bl.a. at hæve saltholdigheden i Ringkøbing Fjord.

Trafikministeren, som har ansvaret for driften af Hvide Sande afvandingssluse, nedsatte herefter en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe, der skulle se nærmere på de konkrete muligheder for en ændret slusepraksis. Fra Miljøministeriet deltog Skov- og Naturstyrelsen samt Miljøstyrelsen i arbejdet. Herudover

deltog foruden Trafikministeriet repræsentanter for Statshavnsadministrationen i Esbjerg, Kystinspektoratet, Landbrugsministeriet, Fiskeriministeriet, Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser samt Ringkøbing og Ribe Amtskommuner i arbejdet.

Arbejdsgruppen tilendbragte i slutningen af februar 1987 sit arbejde med udarbejdelsen af en rapport.

Gennem Skov- og Naturstyrelsen er jeg orienteret om, at Trafikministeriet allerede den 3. marts har ladet afholde møde i Sluseudvalget for Ringkøbing Fjord. Der var i udvalget flertal for at slutte op bag rapportens anbefalinger og indstille til trafikministeren, at der sker en justering af den hidtil gældende slusepraksis. På denne baggrund har Trafikministeriet tilkendegivet over for styrelsen, at ministeren formentlig vil beordre den ændrede slusepraksis iværksat i løbet af kort tid.

Jeg kan tilføje, at jeg har bedt Skov- og Naturstyrelsen om bl.a. fra den økologiske feltstation på Tipperne nøje at følge virkningerne af den forsøgsmæssige ændring i slusepraksis.

Spm. nr. S 862

Til *miljøministeren* (12/3 87) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt der har været planer om erhvervelse af arealer på Buksør Odde i fredningsøjemed, og i bekræftende fald, hvorvidt disse planer er opgivet eller stillet i bero, samt årsagen hertil?«

Svar (24/3 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Skov- og Naturstyrelsen (tidligere Fredningsstyrelsen) har igennem det seneste års tid arbejdet på at erhverve Buksør Odde i medfør af lov nr. 230 om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål.

Formålet med en sådan erhvervelse skulle være at sikre en fortsat hensigtsmæssig pleje, helst ved afgræsning af odden, der er et vigtigt fugleområde, at forhindre, at der fortsat drives jagt på odden, samt at søge at åbne muligheder for, at offentligheden får adgang til det spændende naturområde i en del af året.

[Miljøministeren]

Ejerens prisforlangende er godkendt af Statsskattedirektoratet.

Erhvervelsesudvalget, som rådgiver ministeriet i sager om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål, har den 28. oktober 1986 tiltrådt forslaget om erhvervelse af odden.

Da imidlertid Buksør Odde er en af de lokaliteter, som af et flertal i Kortbølgesenderudvalget er udpeget som placeringsmulighed for Danmarks nye kortbølgesenderanlæg, har Miljøministeriets sag om erhvervelse af odden været stillet i bero. Den afventer nu en regeringsbeslutning om placeringen af kortbølgesenderanlægget.

Spm. nr. S 866

Til *landbrugsministeren* (12/3 87) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren meddele, hvilke oplysninger forbrugerne får om det kød, der nu åbenbart sendes på markedet fra dyr, der under opdrættet har fået tilskud af hormonpræparater?«

Begrundelse

Af dagspressen fremgår det, at der nu sendes husdyrkød på markedet, der er produceret ved hjælp af hormonpræparattilskud. Det er magtpåliggende for forbrugerne at få fyldestgørende oplysning om dette nye tiltag. Forbrugerne kan kun opfatte hormonpræparattilskud til dyr som en produktivitetsfremmende foranstaltning – med de sparsomme oplysninger, der foreligger. Hensynet til forbrugerne er svært at få øje på.

Det er nødvendigt med en fuldstændig redegørelse for produktionsforløbet og med en kontrol med kødets beskaffenhed. Minimumskravet må være en tydelig mærkning, så forbrugerne kan få at vide, at der er givet hormontilskud til kreaturet i opvækstperioden.

Svar (23/3 87):

Landbrugsministeren (Britta Schall Holberg):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres, at det af dagspressen fremgår, at der nu sendes husdyrkød på markedet, der er produceret ved hjælp af hormonpræparattilskud.

Det er imidlertid ikke tilfældet. Der er alene tale om kødet fra 9 kvier, der i forbindel-

se med forsøg udført af Statens Husdyrbrugsforsøg har fået tilskud af kvægets naturlige væksthormon.

Dette naturlige væksthormon (også kaldet somatotropin) er et proteinhormon, der dannes i hypofysen. At det er et proteinhormon, indebærer, at det nedbrydes i den menneskelige fordøjelseskanal, såfremt der skulle være rester i kødet, hvilket i øvrigt ikke anses for sandsynligt.

Desuden er sammensætningen af kvægets og menneskers væksthormon forskellig, og kvægets væksthormon er derfor uden virkning i den menneskelige organisme.

Det forekommer mig vigtigt at understrege, at det her anvendte naturlige væksthormon er en helt anden hormontype end de vækstfremmende kønshormoner, der optages og er aktive i den menneskelige organisme. Anvendelse af disse hormoner til husdyr har længe været forbudt her i landet og er nu forbudt i hele EF.

Der er således ingen risiko ved at spise kødet fra dyr, der er behandlet med somatotropin. Der er derfor heller ingen sikkerhedsmæssig begrundelse for at forbyde anvendelse af kødet efter slagtning. Ved slagtningen blev injektionsstedet fraskåret og kasseret i overensstemmelse med Veterinærdirektoratets betingelser for at tillade slagtning og anvendelse af kødet til konsum.

For fuldstændighedens skyld skal jeg understrege, at der ved forsøgene har været anvendt naturligt væksthormon og ikke – som det har været oplyst i dagspressen – gensplejset væksthormon.

Det omhandlede forsøg er led i en mangeårig forsøgsrække, som Statens Husdyrbrugsforsøg gennemfører i samarbejde med forskere fra USA. Formålet med forsøgene er at undersøge den fysiologiske regulering af næringsstofomsætningen hos kvæg. I forsøget med de ni kvier var formålet at undersøge væksthormonets betydning for tilvækst og yverudvikling hos kvier under opvæksten. Resultaterne viste, at væksthormon er centralt placeret i reguleringen af disse egenskaber.

Jeg kan i øvrigt henvise til mit svar på spørgsmål nr. S 608, stillet til mig af Inger Harms den 30. januar 1985, om de her omhandlede forsøg.

Spm. nr. S 868

Til *justitsministeren* (12/3 87) af:

Inger Harms (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke retningslinjer der er gældende for udstedelse af dansk fremmedpas til militærnægtere og andre fra EF-lande, som ikke kan få deres pas fornyet gennem ambassaden på grund af mellemværende med de pågældende landes militære myndigheder, og vil ministeren oplyse, om EF-borgere i besiddelse af opholdstilladelse er underlagt »pastvang« under ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1, 2 og 3, eller de er fritaget, jf. samme lovs § 39, stk. 4?«

Begrundelse

Der er eksempler på, at franske militærnægtere bosiddende i Danmark er blevet nægtet udstedelse af fremmedpas, til trods for at de ikke mere var i besiddelse af et pas, fordi ambassaden havde nægtet at forny pas-sene.

Ifølge udlændingeloven skal udlændinge, som opholder sig i Danmark, altid bære pas på sig. Disse personer – her de franske militærnægtere – må da overtræde loven uden egen skyld, medmindre pastvangen ikke gælder for EF-borgere.

Svar (20/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter § 6, stk. 2, i udlændingebekendtgørelsen (Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 19. af 18. januar 1984) kan der udstedes dansk fremmedpas til en udlænding – herunder en EF-statsborger – såfremt udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig pas eller anden rejselegitimation.

Afgørelsen om, hvorvidt et sådant pas skal udstedes, træffes efter et konkret skøn, hvori navnlig varigheden af den pågældendes ophold i Danmark indgår.

Statsborgere i følgende EF-lande kan indrejse og tage ophold efter EF-reglerne uden pas, såfremt de kan legitimere sig med et identitetskort udstedt af hjemlandets myndigheder: Belgien, Frankrig, Luxembourg, Holland, Italien og Forbundsrepublikken Tyskland. De øvrige EF-statsborgere skal ved indrejsen være legitimeret med gyldigt pas, men er der meddelt opholdstilladelse efter EF-reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed,

kan tilladelsen ikke inddrages, fordi rejselegitimationen udløber. Der henvises herved til udlændingelovens § 19, stk. 4.

Normalt udstedes den ovenfor omtalte opholdstilladelse i form af et såkaldt EF-opholdsbevis. Det kræves ikke, at indehavere af gyldige EF-opholdsbeviser tillige er i besiddelse af pas. På tilsvarende måde er også andre udlændinge, der har fået meddelt opholdstilladelse ved udstedelse af opholdskort, fritaget for at medføre pas under ophold her i landet.

Spm. nr. S 869

Til *ministeren for skatter og afgifter* (12/3 87) af:

Thoft (SF):

»Ifølge dagspressen skal FDBs kunder i udleveringsstedet i Vesttyskland betale afgift af varer ved indførsel til Danmark. Vil ministeren redegøre for årsagen til, at disse kunder skal betale afgift, mens indkøb i andre danske virksomheder med udleveringssteder syd for grænsen ikke afgiftsbelægges, og kan ministeren oplyse, om det vil være skattepligtig indkomst for FDB-kunderne, såfremt FDB efterfølgende refunderer dem den afgift, der opkræves i tolden?«

Svar (23/3 87):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det var oplyst, at FDB yder brugser her i landet et vederlag for at påtage sig service- og garantiforpligtelser for varer, der sælges fra et areal, som FDB har lejet i en forretning i Flensborg. Ministeriet traf på dette grundlag afgørelse om, at varerne skal afgiftsberigtiges ved indførsel, idet salget må sidestilles med indenlandsk salg.

FDB har imidlertid tilkendegivet, at ordningen nu er ændret, således at der ikke vil blive ydet danske butikker provision eller vederlag i forbindelse med salget i Flensborg. De særlige foranstaltninger over for indførslen fra denne forretning er herefter bragt til ophør.

Spørgeren ønsker endvidere oplyst, om det vil være skattepligtig indkomst for FDB-kunderne, såfremt FDB efterfølgende refunderer dem den afgift, der opkræves i tolden.

En beskatning af det refunderede afgiftsbeløb skulle i givet fald ske ud fra det syns-

[Ministeren for skatter og afgifter]

punkt, at der var tale om en indkomstskattepligtig gave fra FDB til kunden.

Det er en betingelse for, at der foreligger en gave, at modtageren ikke har ydet fuldt vederlag for en ydelse, og at der kan påvises en direkte eller indirekte begunstigelses hensigt over for modtageren. I de tilfælde, hvor en uafhængig kunde gør et fordelagtigt køb, er der således ikke tale om en skattepligtig gave fra sælgeren.

FDBs tilbud om at betale en eventuel afgift ved indførsel til Danmark retter sig efter det oplyste til enhver, der køber de tilbudte varer. Der er tale om et generelt tilbud ved køb af disse varer, og i skattemæssig henseende kan der derfor ikke anses at foreligge en gave, der er indkomstskattepligtig. Det må i denne forbindelse være uden betydning, at den eventuelle refusion af afgiften sker efterfølgende.

Det rejste spørgsmål er af ligningsmæssig karakter, og den endelige afgørelse må derfor træffes af de lignende myndigheder (og domstolene) i sædvanlig instansfølge.

Spm. nr. S 874

Til *justitsministeren* (13/3 87) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Finder ministeren anledning til at undersøge, om indtrængen i og hærværk mod flygtninges eller indvandreres hjem er organiseret?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten tirsdag den 10. marts 1987 fik en palæstinensisk flygtningefamilie i weekenden deres hjem totalt raseret. Avisen viderebringer oplysninger fra Flygtningehjælpens centerchef, Jørgen Kristensen, om, at familien gentagne gange har været udsat for racistisk chikane. Der er bl.a. blevet banket på husets vinduer sent om aftenen af personer, som ikke gav sig til kende.

Svar (25/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politimesteren i Odense har over for Justitsministeriet oplyst, at der vedrørende den konkrete sag, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, var tale om, at der i forbindelse med et indbrud blev forøvet om-

fattende hærværk mod en ejendom tilhørende en indvandrer. Politimesteren i Odense har endvidere oplyst, at efterforskningen endnu ikke er afsluttet, men at intet i den konkrete sag tyder på noget racistisk motiv, og at man ikke er bekendt med forhold, hvor indvandreres hjem m.v. har været udsat for organiseret hærværk.

Spm. nr. S 875

Til *justitsministeren* (16/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt Falck må slække på brandberedskabet for at hjælpe bilister med startvanskeligheder m.v.?«

Begrundelse

Falck har landet over indgået en række overenskomster med kommunerne om at varetage brandslukningen. De brandberedskaber, som Falck i overenskomsterne har forpligtet sig til, er godkendt af Statens Brandinspektion.

Der er i Århus Kommune konstateret flere tilfælde, hvor Falck ikke har været i stand til at rykke ud til brandalarmer i Falcks slukningsdistrikt inden for 1 minut, jf. overenskomsten, hvorfor brandalarmen er sendt videre til det kommunale brandvæsen.

Falck har i disse situationer trukket på det offentligt betalte brandberedskab til at dække abonnementsfinansierede opgaver såsom at hjælpe bilister med startvanskeligheder osv.

Der er konstateret 4 eksempler, hvor denne praksis direkte har haft konsekvenser.

Det seneste eksempel er fra den 10. januar 1987, hvor der kl. 22.05 indløber brandalarm fra Jydsk Telefon i Slet, Århus, til Falck. JTAS er beliggende i Falcks slukningsdistrikt.

Falck ser sig kun i stand til at rykke ud med slangetender, holdleder og 1 mand og anmoder Århus brandvæsen om at rykke ud med automobilsprøjte og automobildrejstige.

Ifølge Falcks redegørelse var der kl. 22.02 afsendt et slukningstog med holdleder + 7 mand til brandalarm hos Århus Sporveje, Hasselager. Samtidig var der 15 mand beskæftiget med autoassistance, fritagning m.v., 6 mand på ambulancekørsel og 3 mand be-

[Albrechtsen]

skæftiget med vandskade, hvorfor der kun var 1 holdleder og 3 mand tilbage af vagten kl. 22.05 på begge stationer tilsammen.

Falck henviser til, at denne situation er omfattet af aftalen om gensidig hjælp mellem Falck og det kommunale brandvæsen, idet »der på det pågældende tidspunkt var tale om »ganske særlige tilfælde« på grund af det særlig ondartede vejr samtidig med, at Falck var blevet kaldt ud til en brand 3 minutter forinden.«

Dette rejser det helt principielle spørgsmål, om Falck faktisk har ret til at slække på brandberedskabet til fordel for autoassistance til abonnenterne.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter brandlovens § 6, stk. 1, kan justitsministeren fritage en kommune for selv at opretholde et udrykningskorps, såfremt kommunen ved aftale med et kommunalt eller privat brandvæsen eller med Civilforsvarsstyrelsen tilvejebringer en forsvarlig ordning af rednings- og slukningsarbejdet.

Det er Statens Brandinspektion, der i henhold til Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 481 af 9. december 1970 om Statens Brandinspektion fører tilsyn med brandvæsenets beredskab og materiel, ligesom brandinspektionen udøver de beføjelser, der efter lovens § 6 tilkommer justitsministeren.

Statens Brandinspektion fører således tilsyn med, at der gennem den aftale, som en kommune indgår med et privat brandvæsen, sikres en forsvarlig ordning af rednings- og slukningsarbejdet i den pågældende kommune.

I de overenskomster, som indgås mellem Falck og de enkelte kommuner, er det fastlagt, hvor stort et beredskab Falck skal opretholde til brandslukning, samt om udrykning skal kunne ske øjeblikkeligt (inden 1 minut) eller inden for 5 minutter.

Det aftalte beredskab må ikke anvendes til andet formål end brandslukning og indsats imod uheld med farlige stoffer.

Hvad angår den konkrete sag, som omtales i spørgsmålets begrundelse, kan jeg oplyse, at Statens Brandinspektion i en skrivelse af 28. november 1986 til Århus Brandkommission har meddelt, »at aftalen om gensidig vederlagsfri assistance mellem Århus Brand-

væsen og Falck, Århus, kun omfatter situationer, hvor Falcks beredskab er indsat i forbindelse med brand eller uheld med farlige stoffer, samt i ganske særlige tilfælde, hvor der er behov for en ekstraordinær stor indsats af ambulance- og/eller redningstjeneste. I sådanne situationer påhviler det Falck at retablere brandberedskabet hurtigst muligt.«

Efter episoden den 10. januar 1987, som omtales i spørgsmålets begrundelse, har Århus Brandkommission anmodet om brandinspektionens vurdering af sagen. Brandinspektionen har i den anledning ved skrivelse af 17. marts 1987 til Århus Brandkommission udtalt, at assistance til fastkørte biler, start-hjælp og lignende efter brandinspektionens opfattelse ikke er omfattet af begrebet redningstjeneste, idet der ikke er tale om mennesker i umiddelbar fare.

Redningskorpsset har således efter brandinspektionens opfattelse ikke på det pågældende tidspunkt opretholdt det beredskab, der er fastsat i overenskomsten med Århus Kommune.

Spm. nr. S 876

Til *justitsministeren* (16/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvilke sanktioner der kan benyttes i tilfælde af, at den ansvarlige organisation for brandberedskabet ikke opretholder det af Statens Brandinspektion godkendte beredskab, samt hvilke overvejelser man eventuelt gør sig for at få mulighed for mere effektive sanktioner?«

Begrundelse

Spørgeren har i det foregående spørgsmål (nr. S 875) givet en række eksempler, hvor Falck i Århus Kommune har trukket på det brandberedskab, Falck ifølge overenskomst med kommunen skal opretholde.

Falck mener sig på trods af påtale fra Statens Brandinspektion berettiget til at trække på brandberedskabet for at yde bilhjælp m.v. i spidsbelastningssituationer.

Det afhænger naturligvis af Falcks mandskabsmæssige dispositioner, hvornår der opstår sådanne spidsbelastningssituationer.

Det er VS' opfattelse, at vi med hensyn til såvel brandslukning som ambulancekørsel er i en situation med hensyn til niveau og kon-

[Albrechtsen]

trol, der betænkeligt minder om situationen inden for miljøområdet for 10-15 år siden.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter brandlovens § 15 kan justitsministeren lade mangler afhjælpe for kommunens regning, såfremt en kommune ikke anskaffer og vedligeholder det nødvendige brandmateriel eller ikke ansætter det fornødne mandskab, eller såfremt den ikke sørger for fornøden vandforsyning eller alarmeringsordning.

Er der tale om en aftale med et privat brandvæsen, som kommunen har indgået i henhold til brandlovens § 6, vil der kunne blive tale om ophævelse af aftalen, såfremt denne misligholdes.

Jeg kan i den forbindelse oplyse, at der i Falcks standardoverenskomst med kommunerne i punkt 10.2 er indsat følgende bestemmelse: »Overenskomsten med tillæg kan straks ophæves, såfremt der er tale om misligholdelse, dog kan spørgsmålet herom indbringes for domstolene.«

Der findes herved at være fornøden mulighed for at gribe ind i tilfælde af, at det aftalte beredskab ikke opretholdes.

Spm. nr. S 877

Til *justitsministeren* (16/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt han på baggrund af Falcks anvendelse af brandberedskabet i Århus Kommune til autoassistance agter at tage initiativer, der kan sikre, at brandberedskabet alene bruges til formål, der er forenelige med opretholdelse af de af Statens Brandinspektion godkendte brandberedskaber?«

Begrundelse

Spørgeren har i de foregående spørgsmål (nr. S 875 og S 876) belyst Falcks anvendelse af brandberedskabet i Århus Kommune til autoassistance m.v. Dette er højst sandsynligt almindeligt forekommende overalt i landet, hvor Falck varetager brandslukningen helt eller delvis.

Brandmandskabet kan naturligvis klare en række opgaver, uden at det går ud over beredskabet (påfyldning af pulverslukkere, ved-

ligeholdelse og klargøring af brandmateriel, pasning af materiel for døgnpleje m.v.).

I tilfældene fra Århus er der imidlertid tale om anvendelse, der klart svækker beredskabet. Samtidig anvendes et kommunalt finansieret beredskab til at klare opgaver for Falckabonnenter. Denne forretningsbetingede sammenblanding af abonnementsopgaver og brandslukningsberedskab kombineret med en meget svag og indirekte offentlig kontrol kan kun skabe utryghed omkring forholdene landet over. Samtidig giver netop denne sammenblanding Falck mulighed for at underbyde de kommunale brandvæsener landet over. Priserne kan så stige efter overtagelsen. Måske er dette en af forklaringerne på, at Danmark ligger helt i bund i europæisk sammenhæng med hensyn til udgifterne til brandslukning, mens vi til gengæld ligger helt i top med hensyn til skaderne ved brandene.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter brandlovens § 7, stk. 3, påhviler det brandinspektøren at have indseende med overholdelsen af de aftaler, der er indgået mellem kommunen og et privat brandvæsen i henhold til brandlovens § 6, stk. 1.

Endvidere er det i § 4 i Justitsministeriets instruks for brandinspektører i kommuner med brand- eller beredskabskommission fastsat, at brandinspektøren skal påse, at overenskomsten om sluknings- og redningsarbejdet i kommunen bliver overholdt, og at det i henhold til overenskomsten krævede mandskab og materiel er til stede, samt at personalet gennemgår de af Justitsministeriet fastsatte uddannelser og øvelser.

Ved enhver alarmering om brand i kommuner med brandkommission møder den kommunale brandinspektør på brandstedet. Brandinspektøren har ledelsen af indsatsen, uanset om der er tale om et kommunalt brandvæsen eller et entreprisebrandvæsen. Der er således ved hver brandudrykning, som foretages af Falck, kontrol af, hvorvidt de krav, som er stillet til beredskabet, er opfyldt.

Spm. nr. S 878

Til *justitsministeren* (16/3 87) af:

Albrechtsen (VS):

[Albrechtsen]

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt Falcks tilsidesættelse af brandberedskabet i Århus Kommune til fordel for bilhjælp m.v. til abonnenter giver anledning til at undersøge, hvorvidt sådanne forhold gør sig gældende i andre kommuner, hvor Falck varetager brandslukning, hvorledes man påtænker at foretage en sådan undersøgelse, og hvorvidt og hvorledes man agter at sikre en skærpelse af kontrollen med Falcks anvendelse af brandberedskabet i de kommuner, hvor Falck varetager brandslukningen?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 875-877 fra spørgeren vedrørende Falcks anvendelse af brandberedskabet til autoassistance m.v. i Århus Kommune.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som omtalt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 877 holdes der via brandsinspektøren løbende kontrol med Falcks overholdelse af overenskomsterne med de enkelte kommuner.

Herudover kan jeg oplyse, at Justitsministeriets Brandråd, der er oprettet i henhold til brandlovens § 18, og som består af repræsentanter for Kommunernes Landsforening, Civilforsvaret, Dansk Brandsinspektørforening og Justitsministeriet, foretager undersøgelser af brandvæsenernes indsats.

Brandrådet foretager med jævne mellemrum prøvealarmeringer rundt om i landet.

Prøvealarmeringerne, der omfatter både de kommunale brandvæsener og entreprisbrandvæsenerne, foretages primært med henblik på at kontrollere alarmeringsforholdene, fremmødet og arbejdet på brandstedet.

Spm. nr. S 879

Til *socialministeren* (16/3 87) af:

Lizzie Lichtenberg (KF):

»Vil ministeren tage skridt til, at enlige fædre får udbetalt børnetilskud lige så automatisk, som enlige mødre får det?«

Svar (20/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Efter den gældende børnetilskudslovs § 33, stk. 1, 2. pkt., udbetales børnetilskud til enlige forsørgere, nemlig forhøjet og ekstra børnetilskud, *kun* efter ansøgning. Dette gælder for både en enlig mor og en enlig far.

Denne bestemmelse er opretholdt ved § 6, stk. 1, i den nye børnetilskudslov, lov nr. 350 af 4. juni 1986, der træder i kraft den 1. juli 1987.

Loven om en børnefamilieydelse, hvorefter der fra den 1. juli 1987 gennem skattemyndighederne udbetales 1.250 kr. pr. kvartal for hvert barn under 18 år, hører under Skatteministeriets område.

Det fremgår af denne lov, at børnefamilieydelsen udbetales automatisk til barnets mor. Hvis faderen alene har forældremyndigheden over barnet, er han berettiget til børnefamilieydelsen, men skal søge om den.

Spm. nr. S 881

Til *justitsministeren* (16/3 87) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren det rimeligt, at Københavns Politi i forbindelse med BZ-aktionerne i Ryesgade i efteråret 1986 fremsatte ønske om bistand af forsvarets pansrede mand-skabsvogne?«

Begrundelse

Der henvises til omtale i dagbladet Information lørdag den 14. marts 1987.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er min opfattelse, at politiet i situationer af ekstraordinær karakter, hvor man ønsker at få stillet materiel eller lignende til rådighed fra andre myndigheder, bør forelægge spørgsmålet herom for Justitsministeriet, således at en begæring om en sådan bistand i givet fald fremsættes af Justitsministeriet over for det pågældende andet ministerium.

Med hensyn til den konkrete sag, som der henvises til i spørgsmålet, kan det oplyses, at Københavns Politi i forbindelse med urolighederne i Ryesgade i efteråret 1986 rettede henvendelse til forsvaret med henblik på at undersøge mulighederne for i givet fald at kunne få stillet et pansret køretøj til rådighed

[Justitsministeren]

for det tilfælde, at der i kvarteret – hvad der var en betydelig risiko for – skulle opstå brand. I en sådan nødsituation, hvor menneskeliv ville være i overhængende fare, ville politiet og brandvæsenet på grund af de forskellige barrikader i kvarteret ikke kunne komme ind i området uden anvendelse af et særligt køretøj, som hverken politiet eller brandvæsenet råder over.

Det kan i den forbindelse oplyses, at der befandt sig ca. 800 mennesker i kvarteret, og at der i området er placeret en benzinstation, ligesom urömagerne i kvarteret havde placeret overskærne bildæk, som var fyldt op med benzin. Brandvæsenet havde udtrykkelig over for politiet gjort opmærksom på, at brandvæsenet i tilfælde af brand ikke ville kunne komme ind i kvarteret med de køretøjer, som brandvæsenet disponerer over.

Som det fremgår, var der ved den omhandlede lejlighed ikke tale om at rekvirere bistand fra forsvaret i forbindelse med politiets almindelige opgave med at bringe optøjerne i kvarteret til ophør.

Spm. nr. S 883

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (16/3 87) af:

Nørgaard-Sørensen (S):

»Hvad er ministerens begrundelse for at afslå støtte til Det Fynske Kunstakademi for finansåret 1987, og vil ministeren være positivt indstillet over for en bevilling til Det Fynske Kunstakademi på finansloven for 1988?«

Begrundelse

Det Fynske Kunstakademi udfører en vigtig lokal opgave på det kunstneriske område. Det vil være rimeligt, at akademiet får mulighed for at tilbyde undervisning på højde og på lige vilkår med kunstakademierne i København og Århus. Kulturministerens afslag på akademiets ansøgning synes derfor ringe begrundet i forhold til kulturministerens samlede budget.

Svar (23/3 87):

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Billedkunstskolerne ved Kunstakademiet i København er den statslige uddannelsesinstitution for billedkunstnere, og institutionen drives udelukkende for statsmidler.

Herudover yder Kulturministeriet et tilskud på ca. 0,5 mill. kr. til Det Jydske Kunstakademi, der tillige modtager tilskud fra de lokale myndigheder. Tilskuddet optages på de årlige finanslove.

Det Fynske Kunstakademi, der er oprettet på privat initiativ, modtager støtte fra de lokale myndigheder. Fra Kulturministeriet har institutionen i en årrække modtaget et tilskud af nærmest symbolsk størrelse.

Kulturministeriet råder ikke over »frie midler« til støtte af uddannelsesinstitutioner, og man har derfor ikke kunnet imødekomme ønsket fra Det Fynske Kunstakademi om betydelig forøgelse af statstilskuddet. Det skal tilføjes, at jeg ikke finder det hensigtsmæssigt eller forsvarligt at tilvejebringe midler gennem besparelser ved de to øvrige uddannelsesinstitutioner for billedkunstnere.

Spm. nr. S 884

Til *boligministeren* (17/3 87) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at forbedre indeklimaet i boliger og på arbejdspladser?«

Begrundelse

For boliger er der ikke fastsat hygiejniske grænseværdier for støv og mikroorganismer eller for gasser eller dampe, der afgives fra møbler, tæpper og bygningsmaterialer. Det giver ofte problemer med hovedpine, tørre slimhinder og svien i øjnene. Efter længere tids påvirkninger kan dårligt indeklima give varige skader.

Selv om der er fastsat visse hygiejniske grænseværdier for arbejdspladser, kan indeklimaet også dér give problemer.

Det er bl.a. tilfældet efter ombygningen af Det Kgl. Teater.

Svar (24/3 87):

Boligministeren (Thor Pedersen):

Der er allerede iværksat en betydelig indsats for at nå frem til en bedre viden og dermed regulering på det indeklimatiske område

[Boligministeren]

i form af bestemmelser om bolighygiejniske grænseværdier, indeklimanormer, afprøvningsmetoder til materialer, vejledninger m.v.

Jeg kan give følgende kortfattede redegørelse for iværksatte initiativer:

Boligministeriet har efter drøftelse med Sundhedsstyrelsen nedsat et indeklimaudvalg netop med det formål af styrke indsatsen på indeklimaområdet. Udvalget indledte sit arbejde i begyndelsen af 1985. Udvalget har til opgave at komme med forslag til, hvilke forskningsopgaver der bør igangsættes for at kunne skabe videnskabeligt grundlag for at fastsætte krav i bygge Lovgivningen til f.eks. bolighygiejniske grænseværdier, indeklimanormer, afprøvningsmetoder og andre krav til byggematerialer og lignende. Udvalget skal medvirke til en koordinering af den tekniske og humanbiologiske indeklimateforskning, og udvalget skal overveje finansieringsmæssige muligheder for at gennemføre de foreslåede forskningsplaner. Udvalget skal endelig rådgive om den administrative udnyttelse af forsknings- og udredningsresultater.

Udvalget er sammensat af medlemmer udpeget af Boligministeriet, Sundhedsstyrelsen og Statens Byggeforskningsinstitut samt 5 personligt udpegede medlemmer.

Udvalget har efter en række drøftelser udarbejdet en rammeplan for indeklimateforskning og udredning 1985-87 (udvalgets funktionsperiode). Rammeplanen peger på de områder, hvor det er væsentligt at sætte ind med en række aktiviteter på såvel det humanbiologiske som tekniske område i form af forskning og udredninger for at få kvantificeret viden og dokumentation til at kunne regulere, fastsætte krav og vejlede på myndighedsniveau. Som eksempler på områder, rammeplanen dækker, kan nævnes matematiske modeller for forskellige kilders afgasning/af-drysning af forureningskomponenter, forskning vedrørende formaldehyd, radon, organiske opløsningsmidler, træbehandlingsmidler, kvælstofilter, asbest, mineraluld og mikroorganismer, ligesom rammeplanen peger på forskningsbehov vedrørende ventilationsforhold, rengøringsforhold, termiske forhold samt behovet for flere samlede indeklimateundersøgelser.

Arbejdet i udvalget har vist, dels at der er et stort behov for at få koordineret forskningsindsatsen på indeklimateområdet og dels,

at det er væsentligt, at der arbejdes efter en prioriteret planlægning af indsatsen. Dette hænger sammen med, at der er begrænsede ressourcer til rådighed, ikke blot økonomiske, men også personmæssige, idet der i Danmark er en lille forskerkapacitet til rådighed på indeklimateområdet. Derfor er det også vigtigt, at disse ressourcer ikke spredes for meget, da der så vil gå længere tid, før der foreligger brugbare forskningsresultater, som kan anvendes i en reguleringssammenhæng. Det er endvidere vigtigt, at der sker en koordineret indsats på såvel det tekniske som det humanbiologiske område. Det er nødvendigt at kunne fastsætte lægeligt baserede grænser for, på hvilket niveau forskellige påvirkninger sundhedsmæssigt kan accepteres, for at kunne anvende de tekniske måle- og prøvningsresultater for det enkelte materiale.

I bygningsreglementerne har siden 1980 været fastsat en materialegrænseværdi for formaldehyd på 0,15 mg/m³ luft. En tilsvarende grænseværdi er fastsat for inventar af Miljøstyrelsen.

For at intensivere arbejdet med at få fastsat indeklimanormer/grænseværdier for forekomst af forurenende faktorer i indeklimate er der nedsat videnskabelige dokumentationsgrupper for områder, hvor der skønnes at være behov for fastsættelse af indeklimanormer/grænseværdier. Det er således af afgørende betydning, at der, forinden der fastsættes eller anbefales indeklimanormer/grænseværdier for forskellige forureninger i indeklimate, er tilvejebragt dokumentation for den sundhedsmæssige risikovurdering i indeklimate, samt at der samtidig er tilvejebragt måletekniske løsninger på området. I 1987 arbejder der dokumentationsgrupper vedrørende formaldehyd, mineraluldsfibre, radon og kvælstofilter i forbindelse med gas.

Til finansiering af udrednings- og forskningsprojekter på indeklimateområdet samt ovennævnte dokumentationsarbejde vedrørende indeklimanormer/grænseværdier er der i Boligministeriet i finansårene 1986 og 1987 afsat ca. 3 mill. kr. pr. år. Resultaterne af det iværksatte arbejde publiceres i takt med, at de foreligger, og stilles dermed til rådighed for alle, som har interesse heri.

Sideløbende med det arbejde, der iværksettes og koordineres gennem indeklimateudvalget, sker der bl.a. en løbende indeklimateforskning og -udredning på Statens Bygge-

[Boligministeren]

forskningsinstitut for så vidt angår det tekniske område. Også på en række andre forskningsinstitutter er der indeklimaundersøgelser og udredningsprojekter i gang på såvel det humanbiologiske som tekniske område.

Det er min opfattelse, at det er vigtigt, at så mange af problemerne på indeklimaområdet som muligt bliver løst hurtigst muligt, og det vil sige, når der er kvantificeret viden nok til at kunne fastsætte krav på et område, således at det krav, der fastsættes, også kan administreres. Der er således ingen værdi i at fastsætte, at et materiale f.eks. skal være sundhedsmæssigt forsvarligt, da en sådan regel ikke vil sige noget om, hvilke krav materialet skal overholde for at være sundhedsmæssigt i orden.

Derfor er der i Boligministeriets indsats på indeklimaområdet, som det fremgår ovenfor, lagt stor vægt på at få fastsat grænseværdier for de sundhedsmæssigt acceptable påvirkninger på en række materialeområder. Som situationen tegner sig nu, er der meget, der tyder på, at reguleringen på indeklimaområdet kommer et godt stykke videre i de næste par år. Den igangværende forskning og dens resultater både på det tekniske og det humanbiologiske område må imidlertid afventes, før det er muligt at fastsætte sundhedsmæssige grænseværdier og afprøvningsmetoder for en række af de nævnte materialer.

Indeklimaproblemer er imidlertid ikke blot materialeproblemer, men ofte et komplekst problem, hvor mange forskellige faktorer kan have betydning for indeklimaet i bygningen. Det er forhold som temperatur, ventilation, rengøring, statisk elektricitet, luftkvalitet og dens afhængighed af aktiviteten i den enkelte bygning. Derfor er det også nødvendigt, at bygherrer/ejere/brugere af bygningerne vier anvendelsen, indretningen, driften og vedligeholdelsen af den enkelte bygning større opmærksomhed. Alle problemer kan således ikke løses ved at fastsætte grænseværdier og lignende, men også eksisterende viden om indretning og ikke mindst driften må løbende udnyttes.

Spm. nr. S 885

Til *industriministeren* (17/3 87) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvor langt er regeringen kommet i forhandlingerne om og det lovforberedende arbejde med SFs vedtagne beslutningsforslag om lodspligt til skibe med farlige laster (B 107 1984-85)?«

Begrundelse

I maj 1985 vedtog Folketinget et beslutningsforslag om lodspligt for skibe med farlige laster i danske farvande. Den 30. september 1986 har ministeren sendt erhvervsudvalget et notat, hvori ministeren beskriver problemerne med udvidelse af territorialfarvandsgrænserne fra 3 til 12 sømil. Siden er der intet fremkommet om sagen.

Svar (23/3 87):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Som anført i min skriftlige orientering af 30. september 1986 til erhvervsudvalget er udkast til lovforslag om lodspligt med bemærkninger udarbejdet og har været til høring hos de berørte parter.

Som endvidere anført mener jeg ikke, at det vil være forsvarligt at fremsætte forslaget, før spørgsmålet om en udvidelse af territorialfarvandet er afklaret, da en sådan udvidelse vil have store konsekvenser for lovforslaget.

Arbejdet vedrørende territorialfarvandets udvidelse foregår i et udvalg under Udenrigsministeriet.

Fra Udenrigsministeriet er det nu oplyst, at udvalget først forventer at kunne aflevere betænkning til efteråret 1987.

Jeg er af den opfattelse, at lovforslaget om lodspligt bør afvente en afklaring af spørgsmålet om den nævnte udvidelse af territorialfarvandet.

Spm. nr. S 890

Til *undervisningsministeren* (17/3 87) af:

Jytte Hilden (S):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes han stiller sig til et forslag om etablering af en humanbiologisk uddannelse ved Københavns Universitet efter en model, som er foreslået af Det Lægevidenskabelige Fakultet, juni 1986?«

Begrundelse

[Jytte Hilden]

Vi diskuterer netop nu i Folketinget i flere udvalg spørgsmålet om gensplejsning, spørgsmålet om bioteknologiske tigerspring og spørgsmålet om etik.

En uddannelse, som her foreslås, betyder, at en del af lægestudiets diagnostiske og terapeutiske områder erstattes med en mere basalbiologisk uddannelse med vægt på den humane organisme i sundhed og sygdom.

Svar (25/3 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I forbindelse med iværksættelse af det bioteknologiske forskningsprogram har jeg lagt vægt på, at der afsættes midler til målrettet uddannelse af personale til at dække de behov, som forskningsprogrammet vil rejse. En af vejene hertil kunne være Københavns Universitets forslag om etablering af en særlig kandidatuddannelse inden for humanbiologi som en liniedeling på 2. del af den lægevidenskabelige kandidatuddannelse. Uddannelsen tænkes sammensat af elementer fra lægeuddannelsen og fra den naturvidenskabelige kandidatuddannelse, således at den kliniske del af undervisningen på lægestudiet begrænses. En humanbiologisk kandidat skulle kunne imødekomme behovet for en forskningsuddannet personalekategori, der kombinerer lægens teoretiske viden om den humane biologi med eksperimentel biologi, biokemi m.v. fra det naturvidenskabelige hovedområde, da uddannelsen ligger i grænseområdet mellem læge- og naturvidenskab.

Jeg ser meget gerne, at en humanbiologisk uddannelse iværksættes – jo før, jo bedre. Direktoratet for de Videregående Uddannelser er i gang med at undersøge mulighederne for, at Københavns Universitets forslag kan sættes i gang.

Spm. nr. S 891

Til *undervisningsministeren* (17/3 87) af:

Jytte Hilden (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvad der er sket i ministeriet i arbejdet med et forslag til en humanbiologisk uddannelse ved Københavns Universitet fra Det Lægevidenskabelige Fakultet, juni 1986?«

Svar (25/3 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 890 har jeg bedt Direktoratet for de Videregående Uddannelser om at overveje Københavns Universitets forslag om etablering af en humanbiologisk uddannelse ved Københavns Universitet efter en model fremsat af Det Lægevidenskabelige Fakultet, juni 1986.

Direktoratet har forelagt sagen for Det Faglige Landsudvalg for de Sundhedsvidenskabelige Uddannelser og Det Faglige Landsudvalg for de Naturvidenskabelige Uddannelser. Jeg har fået oplyst, at landsudvalgene har nedsat en arbejdsgruppe med den opgave at overveje Københavns Universitets forslag i lyset af det behov for »industriorienteret« bioteknologisk uddannelse, som følger af det bioteknologiske forskningsprogram.

En udtalelse forventes fra arbejdsgruppen i løbet af foråret.

Spm. nr. S 892

Til *ministeren for skatter og afgifter* (18/3 87) af:

Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilken administrativ instans der skal stå for udbetalingen af børnefamilieydelsen, der ifølge skattereforment udbetales fra og med 1. juli 1987?«

Begrundelse

Det forlyder, at der er stor uenighed i regeringen om, hvilken instans der skal stå for udbetaling af børnefamilieydelsen. Skatteministerens ønsker forståeligt nok at få sin autograf på checkene. Kommunedata kan muligvis lettest administrativt ordne sagen, mens borgmestrene naturligvis også gerne vil være dem, der står som julemanden.

På denne baggrund mener jeg det er på tide, at vi får en afklaring af regeringens overvejelser om, hvilken myndighed der skal forestå udbetalingen.

Svar (24/3 87):

Ministerens for skatter og afgifter (Foighel):

Der har ikke som anført i spørgsmålets begrundelse været nogen uenighed i regeringen om, hvilken administrativ instans der skal stå for udbetalingen af børnefamilie-

[Ministeren for skatter og afgifter]

delsen. Det følger af børnefamilieydelseslovens § 6, stk. 1, at det er Statsskattedirektoratet, der skal foretage udbetalingen.

Det kan i den forbindelse oplyses, at Statsskattedirektoratet har indgået kontrakt med Kommunedata om oprettelse og kørsel af de registre, der er nødvendige ved udbetalingen.

Spm. nr. S 894

Til forsvarsministeren (18/3 87) af:

Thoft (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt samarbejdsaftalen mellem forsvar og politi eller andre aftaler giver mulighed for, at forsvaret i fredstid kan stille mandskab og materiel til rådighed for løsning af politimæssige opgaver? I bekræftende fald ønskes oplyst, hvem i forsvaret der har kompetencen til at træffe beslutning om at efterkomme et sådant ønske fra politiet, og fra hvilken politimæssig myndighed et sådant ønske fremsættes.«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er dagspressens oplysninger om, at politiet under BZ-aktionen i Ryesgade anmodede forsvaret om at sikre tilstedeværelse af militært rydningsmateriel så nær København som overhovedet muligt.

Svar (26/3 87):

Forsvarsministeren (Engell):

Forsvarets bistand til løsning af civilt prægede opgaver benævnes efter forsvarets normale terminologi almindelig hjælp, katastrofehjælp og særlig hjælp til politiet.

Almindelig hjælp ydes til en række statslige og kommunale instanser m.fl. med forsvarets særlige materiel eller særligt uddannet personel.

Anmodning om denne hjælp kan fremsættes af en lang række civile myndigheder, herunder naturligvis også politiet (politimestre og politidirektøren i København). Anmodning kan fremsættes over for eksempelvis garnisonskommandanter, lejrkommandanter, chefer for flådestationer, hjemmeværnsregioner m.v.

Generelt imødekommes ønsker om almindelig hjælp, når det skønnes hensigtsmæssigt og formålstjenligt. Hjælpen ydes i det om-

fang og med de midler, der lokalt kan stilles til rådighed, eksempelvis redningstjeneste, større eftersøgninger på land, snerydning og ammunitionsrydning. I forhold til politiets arbejde med opretholdelse af sikkerhed, ro og orden er den almindelige hjælp begrænset til en indsats, der ikke påregnes at indebære mulighed for konfrontation mellem forsvarets personel og de civile borgere.

Katastrofehjælp ydes med egentlige militære enheder, eventuelt med redningsmateriel, som supplerer de civile hjælpetjenester; brandvæsener, redningskorps, civilforsvar eller politi, når tilstrækkeligt civilt personel og materiel ikke kan tilvejebringes inden for en rimelig tid. Det kan også være i tilfælde, hvor civile hjælpetjenester slet ikke er til rådighed.

Generelt fremsættes anmodninger om katastrofehjælp som nævnt ovenfor under almindelig hjælp. Beslutningen om at imødekomme en anmodning er tilsvarende den lokale chefs, idet han dog i sine overvejelser skal inddrage hensynet til eget beredskab og andre pålagte opgaver.

Det skal yderligere bemærkes, at sådanne militære hjælpestyrker stilles til rådighed for lederen af den civile hjælpetjeneste og udfører de opgaver, han stiller styrken.

Vedrørende anmodning om særlig hjælp til politiet henvises til justitsministerens besvarelse af 24. marts 1987 af spørgsmål fra Folketinget nr. S 895. Anmodning fremsættes normalt over for militærregioner. Særlig hjælp til politiet har primært til formål at aflaste politiet med hjælpeforanstaltninger, så politifolkene i højere grad kan koncentrere sig om de politimæssige opgaver. Der vil altid være en politimæssig ledelse af sådanne hjælpeforanstaltninger, som forsvaret måtte yde.

Bemyndigelse til at efterkomme anmodninger om særlig hjælp kræver Forsvarsministeriets stillingtagen.

Spm. nr. S 895

Til justitsministeren (18/3 87) af:

Ebba Strange (SF):

»Hvilke muligheder har politiet for at tilkalde assistance fra forsvaret i forbindelse med civile uroligheder, hvilken myndighed i politiet kan fremsætte en sådan anmodning,

[Ebba Strange]

og hvilken myndighed i forsvaret skal i givet fald tage stilling til anmodningen?»

Begrundelse

Ifølge oplysninger i dagspressen fremsatte Københavns Politi anmodning om assistance fra forsvaret i forbindelse med BZ-urolighederne i Ryesgade. Anmodningen blev angiveligt afslået, og dagspressen oplyser, at justitsministeren ikke blev spurgt.

Således som sagen er blevet beskrevet, åbner den for en stor usikkerhed og uklarhed omkring indhold og kompetence i den samarbejdsaftale, der eksisterer mellem politi og militær.

Svar (24/3 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at der i rigspolitichefens Kundgørelsessamling (B, nr. 1 og 2) findes særlige regler om bistandsydelse fra andre myndigheder til politiet.

Efter disse bestemmelser skal en begæring om bistand, som ikke er af mere sædvanlig karakter (som f.eks. eftersøgninger, katastrofehjælp og lignende) i givet fald fremsættes gennem rigspolitichefen.

Det er i øvrigt min opfattelse, at politiet i situationer af ekstraordinær karakter, hvor man ønsker at få stillet materiel eller lignende til rådighed fra andre myndigheder, bør forelægge spørgsmålet herom for Justitsministeriet, således at en begæring om en sådan bistand i givet fald fremsættes af Justitsministeriet over for det pågældende andet ministerium.

Spm. nr. S 897

Til *socialministeren* (18/3 87) af:

Agerschou (SF):

»Hvad er forklaringen på, at ministeren alligevel ikke i forbindelse med den nye bekendtgørelse om afgrænsning af personkredsen efter bistandslovens § 48, stk. 3, har ladet sindslidende blive omfattet af bestemmelsen?»

Begrundelse

Den 11. juni 1986 bad spørgeren ministeren overveje at udvide den personkreds, der

falder ind under bistandslovens § 48, stk. 3, så sindslidende også blev omfattet. Spørgsmålet blev besvaret den 18. juni 1986. I svaret skrev ministeren bl.a.: »Jeg er imidlertid enig i, at det vil være i overensstemmelse med den ligestilling af handicapgrupperne, som i øvrigt findes overalt i lovgivningen, at også personer med vidtgående handicap som følge af en sindslidelse omfattes af den personkreds, som bistandslovens § 48, stk. 3, tager sigte på.«

Hvis spørgeren er i stand til at læse indenad, så var ministeren dengang positiv over for at inddrage sindslidende i den omtalte personkreds. Det er derfor med undren, man kan konstatere, at ministeren den 11. december 1986 har udsendt en ny bekendtgørelse om afgrænsning af personkredsen efter bistandslovens § 48, stk. 3, uden at sindslidende er taget med. Hvad er forklaringen på det?

Svar (24/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Bekendtgørelsen af 11. december 1986 om afgrænsning af personkredsen efter bistandslovens § 48, stk. 3, indeholder alene en ændring af teknisk karakter i forhold til den tidligere gældende bekendtgørelse. Baggrunden for udarbejdelsen af den nye bekendtgørelse er krav stillet i forbindelse med den igangværende oprettelse af Socialministeriets regeldatabase.

Jeg kan oplyse, at jeg fortsat mener, at også personer med vidtgående handicap som følge af en sindslidelse bør omfattes af den personkreds, som bistandslovens § 48, stk. 3, tager sigte på.

Det er mit håb, at spørgsmålet kan finde sin løsning samtidig med en planlagt udsendelse af en ny vejledning om hjælp efter bistandslovens § 48, som tænkes udsendt inden 1. juli 1987.

Spm. nr. S 898

Til *undervisningsministeren* (18/3 87) af:

Stillinger (SF):

»Hvor langt er ministeren i sine overvejelser om at genindføre muligheden for § 30-kontrakter for murerlærlinge?»

[Stillinger]

Begrundelse

Efter afskaffelsen af mesterlæreruddannelsen inden for murerfaget forsvandt også formelt muligheden for voksne (over 19 år) for at indgå § 30-kontrakter.

Det har betydet, at voksenlærlinge, der indgår en voksenkontrakt, får overenskomstmæssig løn, når de arbejder på pladsen, hvorimod de mister 20-25.000 kr., når de skal på »elevbyg« i 29 uger, fordi de her kun får lærlingeløn (ca. 32 kr. i timen).

Samtidig har det vist sig, at indtaget af voksne murerlærlinge ikke har været stort nok til at opfylde behovet for murere. Derfor er det vigtigt, at ministeren nu hurtigst muligt får løst de store økonomiske problemer for de voksne murerlærlinge fremover, men også således at de lærlinge, der er begyndt på »elevbyg« den 16. marts 1987 i forventning om, at problemerne var løst, inden de startede, får deres økonomi bragt på fode.

Svar (26/3 87):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Spørgeren har stillet samme spørgsmål til arbejdsministeren (nr. S 899 af 18. marts 1987). Jeg kan henholde mig til arbejdsministerens svar.

Spm. nr. S 910

Til *socialministeren* (19/3 87) af:

Jimmy Stahr (S):

»Kan ministeren forklare grunden til, at ansøgerne i Roskilde Amt indtager en ynkelig sidsteplads, når det drejer sig om at få bevilget efterløn og invalidepension, og at 22 pct. af afslagene underkendes i Den Sociale Ankestyrelse?«

Begrundelse

Ved et møde hos pensionisterne i Roskilde – og ved en senere artikel i Politiken – er jeg blevet gjort opmærksom på dette forhold.

Svar (25/3 87):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg går ud fra, at det er Revaliderings- og Pensionsnævnet i Roskilde Amts praksis for

afslag på førtidspension, som spørgeren har fået oplysninger om.

I denne anledning kan jeg oplyse, at revaliderings- og pensionsnævnenes forskellige afslagsprocenter for ansøgninger om førtidspension var baggrunden for, at jeg sidste sommer anmodede Socialforskningsinstituttet om at undersøge nævnenes afslagspraksis nærmere.

Socialforskningsinstituttets undersøgelse forventes først færdig til sommeren 1987.

Af en foreløbig rapport, som instituttet netop har udarbejdet, fremgår det, at analysen af de statistiske oplysninger om førtidspensionssager i 1984 og 1985 bekræfter, at forskellene på nævnenes afslagspraksis er uacceptabel.

Den foreløbige rapport indeholder ikke nærmere oplysninger om baggrunden for den forskellige afslagspraksis. Dette vil derimod blive behandlet i den endelige rapport, der bl.a. vil indeholde oplysninger indhentet fra revaliderings- og pensionsnævnene.

På nuværende tidspunkt kan jeg derfor ikke oplyse nærmere om baggrunden for, at enkelte navn har en afslagspraksis, der væsentligt afviger fra de øvrige, med de omgørelser, der kan følge heraf, ved behandling af ankesagerne i Den Sociale Ankestyrelse.

Jeg skal dog oplyse, at jeg allerede nu overvejer, hvilke initiativer der kan udjævne forskellen i afslagsprocenterne.

Et udspil på dette område må imidlertid som nævnt afvente den endelige rapport, men da jeg ser alvorligt på problemet, vil forberedelserne hertil allerede nu blive påbegyndt. Jeg er således indstillet på, at udspillet skal være parat i nær tilknytning til Socialforskningsinstituttets afgivelse af den endelige rapport.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 216:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Skattefritagelse for normalbidrag).

Af Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 17/3 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling